

LO PEDRÍS

77

octubre 2019

www.lopedris.cat *Butlletí trimestral d'informació* VILAPLANA

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació

Montse Ferré
Josep M. Garcia
Josep Huguet
Hilari Juanpere
Jordi Mariné
Pep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra
Roser Queralt
Dolors Sentís
Marina Torruella
Sandra Torres

Correcció

Francesc Mariné
Jordi Serra
Carme Maigí
Òscar Aymamí

Foto portada:

JOBO (Josep M. Bové)

www.lopedris.cat

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annex amb la revista aquest número:

LÀMINA
FOTOTECA
LO PEDRÍS
Núm. 58

EDITORIAL

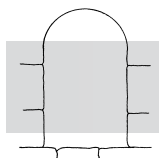
■ *La Redacció*

La paraula Cultura és ja de per sí una paraula grossa. No ens ve gens de nou pensar, quan la relacionem amb un nucli petit d'individus, de confondre-la amb la paraula "cultureta" (sí, allò de les ulleres pasta, les barbes esporgades de barber car, etc.) Però no vull parlar d'aquesta cultura...

Vilaplana és un nucli petit de persones que ja fa molts anys que conviuen i es relacionen amb la Cultura d'una manera podríem dir-ne apassionada, entusiasta i fervent. Ja no ens ve de nou un festival literari com el Mussart, un ventall de conferències gairebé infinit, concerts de música per a totes les orelles, exposicions de tota mena i colors, teatre (del bo!) o el mateix Lo Pedrís! entre una amplíssima gamma de realitats que entre tots hem anat teixint...

Però això no ens ha de sorprendre! L'etimologia de Cultura ens indica que s'origina en "cultiu de la terra" i algun raconet de pagès segur que ens queda amagat en alguna part del cos! Com a bons pagesos (o el que ens en queda!) els vilaplancs hem anat conreant aquesta Cultura, llaurant-la, sembrant-la i recollint-ne els fruits...

Aquest estiu que ja s'acaba n'ha estat un grandios exponent! Tan gran que no ens cabria de cap manera llistar-lo en aquesta secció, però que ens enorgulleix d'esventar amb arrogància i presumpció!!!

SUMARI

Sumari	2
Vilaplanc de l'any 2019 Tomàs Bigorra Munté	3
Entrevista Joan Huguet Ferré de cal Moreno	4-7
Regidoria de Cultura.....	8
Opinió De rabiosa actualitat	9
De cine Tot Tarantino	10 - 11
Aplec de la Mussara Aquí deixem el testimoni. Adéu siau	12
Homenatges L'àvia Mercè en el seu centenari	13
Música Concert d'estiu	14
Opinió El darrer desig	15
MUSSART 2019	16-21
Actualitat	22 - 24
Història local El Col·lectiu Llibertari de Vilaplana	25 - 27
Literatura	28 - 29
Activitats	30-31
Ecologia	32 - 33
Festivals L'espectacle de l'any. La nit del valent.	34 - 35
La Mussara Masos i cases del terme de la Mussara	36 - 37
Viatges Viatge a "AGION OROS" (Mont Athos)	38 - 39
Història local La Òmnibus Vilaplancense	40
LA CUINA DE CASA La cuina està de moda i el sofregit n'és el rei	41
Cuina / EL PULSOMETRE	38
PASSATEMPS	43

Vilaplanenc de l'any 2019

TOMÀS BIGORRA MUNTÉ

■ *Pep Mestre Anguera*

Sempre és difícil glossar motius pel qual creus que algú mereix abans que una altra persona ser identificat de manera preferent entre la resta. La decisió sobre el Vilaplanenc de l'Any d'aquesta edició ha estat molt fàcil, no tant per la unanimitat de les votacions com per la diligència, dedicació, entrega, resultats, encerts i desencerts, és clar! que es poden atribuir a l'escollit d'enguany.

També sabem que ell/ella sol/a no hauria estat capaç d'aconseguir fer el què ha fet sense un bon equip. Si fem servir el símil futbolístic, hem de veure que el mèrit cal buscar-li també en la capacitat per rodejar-se d'una bona alineació i col·laboradors per assolir els objectius desitjats.

L'equip és fonamental per arribar més enllà! A Lo Pedrís ho sabem, i molt clarament! Us podem assegurar que en les nostres evidents diferències hem aconseguit articular cohesió, unió o fins i tot fusió! Inclús en les reunions de redacció més caòtiques o en aquelles que el quòrum era tan escàs que aconsellava aplaçar-la, hem trobat oportunitats per reeixir una nova revista. I, mal m'està el dir-ho, però la qualitat dels resultats avala això que estem dient!

Paral·lel ament, som conscients que és impossible treballar i fer coses al gust de tothom. Sovint el bé popular passa per entendre i atendre algun sacrifici particular. Hem de prendre part de la comprensió global com a comunitat que som com, de poble petit, i veure en els (més que possibles, segurs!) errors comesos i (evidentment també) en els encerts, la tasca assolida, gran per a uns, escassa per a altres.

I això al cap del anys va desgastant molt! Pot devastar, corroure o acabar rovellant. Per això hem de valorar també la capacitat resilient del nostre personatge que durant tants anys ens ha guiat, pilotant la nau més gran que llaura els terrossos del soldó del nostre terme!

Per acabar, no vull deixar de dir-vos que segueix meravellant-me descobrir en el nostre Vilaplanenc de l'Any d'enguany un dels seus grans secrets: l'enginy que ha ostentat sempre per escoltar. Aquesta capacitat per anivellar egos i afanyos personals, més o menys íntims, per maniobrar hàbilment tal com el nostre poble ho requereix.

En fi, el rastre d'indicis és clar! Ja no trobo més adjectius on amagar-ne el nom! Si no l'heu intuït ja, segur que el trobareu, rere el seu bigoti, en l'assossegada serenor que seu entre tots naltros...

Així doncs, per unanimitat, ha estat escollit com a
VILAPLANENC DE L'ANY 2019 en TOMÀS BIGORRA MUNTÉ!!!

Mercedes-Benz
The best or nothing.

AUTOLICA

Concessionari Oficial Mercedes-Benz

Nacional 340, km 248, TARRAGONA. Tel.: 97 755 42 86. Pol. Ind. Estació de Mercaderies, Parcel·la 1, L'ALDEA. Tel.: 97 745 18 38.

Recasens i Mercadé 13, Pol. Agro-Reus, REUS. Tel.: 97 732 60 20.

■ info@autolicatarragona.es. www.tarragonaaautolica.mercedes-benz.es

Entrevistem a

Joan Huguet Ferré

de cal Moreno

■ *Marta i Pitxi*

El Joan ens ha convidat a fer l'entrevista al tros de la Devesa. Estem davant de la caseta asseguts plàcidament al voltant d'una taula rodona i sota d'un vell cirerer. És mitja tarda i fa aquella fresqueta agradable de finals d'estiu. A la façana, just damunt de la porta, hi ha gravades les inicials: R i M. i a sota l'any 1970. Ens envolten tota mena d'arbres: avellaners, ametllers, olivers, fruiters, alzines... i una parada d'horta, on ara hi té plantades tomaqueres i carbassones. Just darrera de la caseta hi ha una bassa petita plena d'una aigua neta i freda que tremola tímidament. Se'l veu content i satisfet quan ens explica el seu fort vincle amb la terra. S'entusiasma i li brillen els ulls quan ens parla de trossos, cultius, caça, gossos, partions, camins, fonts, boscos i del foc. Com a experimentat guaita forestal, es coneix el terme com pocs. Ens ho diu orgullós, però sense vanitat. Se li nota que li agrada i que domina la seva feina. Des de ben petit, l'avi i el pare li van transmetre els seus coneixements per una forma de vida pagesa, lligada íntimament al territori. I ell, el tercer Joan de la nissaga Moreno, va agafar el seu llegat com una llavor fecunda que s'arrela fort a la terra i que anhela seguir cultivant.

"EM CONSIDERO PAGÈS, CAÇADOR I GUAITA D'INCENDIS FORESTALS. LA MEVA VIDA ÉS LA MUNTANYA, LA CIUTAT EM CANSA"

Hola, Joan !

Hola, Marta i Pitxi !

Joan, com recordes els teus primers passos en el món de la pagesia?

Mireu, de ben petit, quan jo tenia uns sis o set anys ja començava a anar al tros amb el padrí Joan i amb el papa. Als deu ja tenia una aixadeta. M'ensenyaven a arrancar patates, a esporgar avellaners, ametllers, a fer verdures, a sembrar fesols, a veremar... Em feien fer una mica de tot. Recordo que quan sortia del col·legi o ja tenia les vacances, el que més m'agradava era anar a caçar amb el meu pare, anar al tros amb l'avi Joan o escapar-me al riu amb els amics a jugar-hi i a pescar crancs. Ara bé, podríem dir que vaig començar a fer de pagès més en serio cap allà als setze anys.

En quines escoles vas anar abans de fer de pagès?

Primer vaig estudiar a l'escola de Vilaplana fins a 8è d'EGB. I mentre feia l'EGB vaig fer el comerç mercantil amb el Mario Juanpere per poder fer d'administratiu o alguna cosa semblant. Però ja vaig veure ràpid que no era el meu. Tot seguit vaig anar al mas Bové de Reus (IRTA) a estudiar durant tres o quatre anys. Però no em va agradar. Suposo que perquè era el principi que es feien aquells estudis reglats i no m'ensenyaven el que a mi m'hauria agradat, que era aprendre a com cultivar bé el camp. Recordo que hi anava amb l'Angel Díaz i que ens

feien fer de tot, netejar, pintar, penjar quadres... No vol dir que no hi hagués alguna cosa que estigués bé, com quan ens ensenyaven tipus de rec, a fer emelts, classes d'adobs i quin sulfats calia aplicar, mecànica sobre tractors ... Potser si després hagués anat a Lleida o a Saragossa a fer enginyer agrònom hagués estat millor. No ho sé, però el fet és que no vaig seguir estudiant.

Foto publicada al DIARI DE TARRAGONA 20-8-2019

I després d'anar al mas Bover què vas fer?

Primer vaig treballar a la cooperativa de Vilaplana, on hi havia de president el Pepito de cal Mengol. Recordo que llavors es va comprar una de les primeres màquines de netejar avellanes i que jo la feia anar. Les dones treballaven a la cinta transportadora i triaven les avellanes. Després les emmagatzemàvem i les baixàvem a la Cooperativa de la Unió de Reus. Hi vaig treballar una bona temporada. Encara que també ho

combinava amb la feina de pagès a les finques de casa nostra.

Teníeu moltes finques a casa vostra? I què cultivàveu?

Sí, en teníem forces. Encara que amb el pas dels anys vam anar portant menys terres. També recordo que alguns anys fèiem conloga amb les terres del tiet Albert, el germà de la meva mare, i del meu avi matern, el Jaume Virella. Sobretot quan plegàvem les avellaners amb els meus cosins, el Jaume i el Pepal. A casa, teníem finques on s'hi cultivava de tot: avellaners, vinya, ametllers, olivers, fruiters... Fèiem tot tipus de verdura. Però, a poc a poc, i amb el pas dels anys vaig anar arrancant les plantacions més velles, que estaven molt barrejades, i les vaig anar uniformant. Vaig convertir-les en plantacions on predominés el monocultiu. Era la tendència que seguia tothom i em semblava que havia de ser més fàcil i rendible.

Com t'expliques la crisi enquistada del pagès d'aquí, tot i que heu optat per millorar les finques i fer monocultius?

Penso que depens massa dels preus, del mercat, de les exportacions, del clima.. En fi, de massa coses que no pots controlar i que ningú t'havia ensenyat. Abans amb dues aixades i una bona mula n'hi havia prou. En aquesta societat globalitzada del primer món, no han volgut que fossin rendibles els productes de la pagesia d'aquí. A més, no és el mateix treballar a Vilaplana que tot són marges i terres de secà que a Riudoms o a Cambrils, on és molt més pla que a la muntanya i tenen aigua a dojo. La culpa potser la tenim una mica entre tots: d'una mala planificació a nivell global, dels preus baixos, de l'especulació dels comerciants, de les multinacionals que importen fruita seca més barata, de la poca ajuda de la Generalitat, d'una nul·la planificació del Govern estatal, de l'individualisme del pagès, de la poca força del sindicats...

Potser si poguéssiu comercialitzar el vostres productes seria més rendible viure de pagès?

No pot ser perquè ni tenim la mentalitat comercial, ni la formació suficient, ni les infraestructures per poder fer-ho bé. Viure del camp és una forma d'entendre la vida que

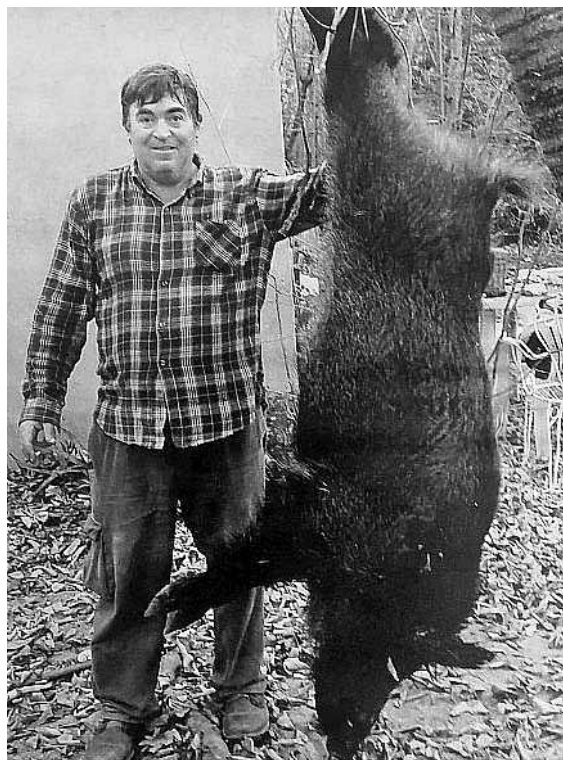

Joan Huguet Agustench, l'avi

vaig mamar de petit. Per a mi, tot això que veieu aquí al tros de la Devesa és com un jardí. Hi tinc el que necessito: avellaners, fruiters, alfals pels animals, verdura. Aquí hi cullo les peres, les pomes, les cireres quan maduren. Faig el recapte per casa.

Ho fas sol o t'ajuda algú?

Abans com t'he dit anava amb el meu pare i el meu avi Joan. La meva mare sempre m'ha ajudat i encara m'ajuda en el que pot en les feines del camp. També es cuida de netejar i cui-

El Joan Huguet Ferré, al tros de la Devesa

nar la carn que porto de la caça. La Maria, la meva companya, amb la que porto dotze anys, és el meu suport i li agrada tan com a mi la vida al camp i el contacte amb la natura. M'ajuda a fer verdura, a tenir cura dels gossos i de la resta dels animals. Li agrada plegar bolets i m'ajuda a embotir xoriços, llonganisses, hamburgueses... En fi, és una grandíssima sort comptar amb el suport i l'ajut de la Maria i de la mama.

Quin futur veus a la nostra pagesia?

Em sap greu dir que ho veig tot perdut i abandonat. Pensa que la cooperativa s'està acabant. El pagès més jove té prop de cinquanta anys. La majoria més de seixanta o setanta. En deu anys no hi quedarà ningú. Ja ho deia el papa fa vint anys que els esbarzers arribarien a l'església i els jabalins vindrien a menjar al poble. Tothom se'n reia i deien que estava boig, però ja ha arribat. Els jabalins ja arriben a Constantí i a Tarra-gona.

Encara segueixes caçant porcs senglars?

No, ara em dedico a la caça menor: conill, perdiu, tords, el que surti....vaig passejant amb els gossos tranquil·lament i si s'aixeca alguna cosa disparo. Tinc sis gossos. Ja no vaig amb la colla de caçar jabalins des que el papa s'ho va deixar. Ara, de vegades, m'agrada sortir fora del poble per anar a caçar en algun coto d'algun altre terme. Fins i tot, a d'altres comunitats, i la Maria sempre m'acompanya.

Quan i com comença la teva afecció per la caça?

Diria que des de sempre, dels onze o dotze anys quan anava amb el papa a caçar. Ell m'ho va fer agradar. Però no només caçar sinó tot el que ho envolta. Conèixer el terme, els senderons, respectar quan és l'època que crien i no es pot caçar, els llocs per on passen els animals, on van a beure, a reconèixer el rastre. Recordo que vaig començar a caçar amb el jaio Vermell, el Ceferino, el Joan Txacono, l'Esteve Txacono, el Tià Gori, l'Alfredo de ca l'Olla... i el meu pare. Jo tot el que sé de fonts, partions, rovelleres, coves, cacera major i menor, plan-

La mare, la Maria Teresa Ferré Munté i el pare Joan Huguet Vives

tes, herbes medicinals i per menjar ho he après d'ells. Ells sempre deien: si no t'ho explico a tu, tot això es perdrà. Diria que em conec la majoria dels pujadors del terme, les partions i els propietaris de totes les finques d'aquí. Em sembla que bona part dels pagesos de Vilaplana no saben les partions del seu propi bosc.

Ara que dius que el bosc ja arriba el poble i es van perdent camps de conreu i camins, què en penses de la afecció actual pel senderisme i per córrer per la muntanya.

Els caminadors i el corredors de muntanya no han obert camins. La muntanya, els camins i les coves ja hi eren. Com a molt els han netejat de brossa. Primer ho van fer els caçadors i després els caminadors. D'arreglar no arreglen res, més aviat aixequen pedres i si passen motos fan malbé els camins del tot. No tenen mirament amb els propietaris dels boscos, es posen

per tot arreu i no cal dir quan és l'època del rovelló o quan fan curses de cotxes, bicicletes.. Ho deixen tot perdut i en general no respecten res. Encara que també he d'aclarir que hi ha alguns caminadors o agrupacions excursionistes que respecten els camins i l'entorn.

Com afecta la sequera i la pèrdua de terres de cultiu a les fonts i boscos del nostre terme?

De fonts en queden molt poques que ragin. A l'abandonar les finques creixen arbres molt grossos. Si les arrels es posen on neix l'aigua ho taponen i la font s'estronca. A la mina les arrels fan gandalla i la mica d'aigua que hi ha perquè plou poc s'estronca. Moltes de les fonts que hi havia s'han anat perdent. Els boscos és impossible tenir-los arreglats perquè el 80 o 90 per cent són de particulars i els camins també. Els propietaris no poden mantenir-ho net perquè no viuen del bosc com abans i és massa car netejar-los. Les administracions hau-

rien de planificar bé que cal fer amb la massa forestal amb més programes d'ajuts al pagès i més inversió pública.

Quines mesures proposes per minimitzar els riscos d'incendi a la zona?

Com a mínim hauríem de tenir els camins nets pels accessos de vehicles de bombers per si hi ha foc. El dia que es posarà foc no parerà de cremar perquè no hi ha cap accés. No hi cap lloc que hi pugui entrar un camió. I els bombers no poden estirar una mànega de 3 km per un lloc impracticable. És gairebé impossible. Quan hi va haver els aiguats l'any '94, des del Colomet, les Guilletes, fins al mas d'Anguera hi va haver uns 14 o 15 escòrracs naturals que van provocar grans aiguïeres de 40 a 60 metres d'ample. Llavors hagués estat un bon moment per mantenir aquells tallafocs naturals. Però no es va fer i espero que no n'haguem de pagar per no haver-los mantingut nets. De moment penso que és imprescindible arreglar el camí dels Masos, el camí del Masdemins i el dels Garrigots per poder entrar els camions i les mànegues dels bombers.

Quan i per què vas començar a fer de guaita forestal?

Recordo que a principis dels 90, l'Agustí Mallol, que llavors era batlle, em va dir que hi havia places vacants per apagar foc i jo m'hi vaig apuntar. El primer any estàvem ubicats als vivers Sant Francesc de Reus. Quan hi havia algun incendi l'helicòpter ens portava a fer una intervenció immediata. De vegades venia un enginyer forestal que ens indicava què havíem de fer. A finals del 91 es van desfer les brigades d'intervenció amb helicòpter. Mes tard, al 93 es va jubilar l'Eugeni Huguet que estava de guaita a les antenes dels repetidors de la Mussara. Em vaig examinar i em van donar la plaça perquè vaig aprovar els exàmens de guaita forestal. Vaig estar als repetidors de la Mussara del 93 al

**PETIT
d'kastro**

www.facebook.com/petitdkastro

**PLAÇA de L'ESGLÉSIA i de L'AJUNTAMENT de
VILALLONGA del CAMP - teléfon 977840939**

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Carles Bonet Juanpere
ENGINYER ELÈCTRIC

Camí de l'Aleixar, núm, 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

Maria Fernández Vázquez

95. I després, l'any 96, em van traslladar al lloc que estic ara, el Puig d'en Cama, que s'ubica a la Serra de Sant Pere de la Selva del Camp.

I després què vas fer?

L'any 2000 els guaites forestals que depeníem d'agents rurals vam passar a pertànyer al ministeri de l'interior junt amb els bombers de la Generalitat de Catalunya. Jo vaig fer unes oposicions a Cerdanyola. Les vaig aprovar i vaig passar a tenir una plaça de fix discontinu. Reconec que amb molts més avantatges que les persones que entren avui en dia i que ocupen una plaça d'interins. En altres comunitats de l'Estat espanyol, quan s'acaba la feina de fer de guaita forestals, ells poden seguir treballant ja que les seves administracions els fan fixos. Així poden mantenir bé les instal·lacions on treballen o fer altres feines de manteniment, relacionades amb el seu territori. Això propicia que segueixin treballant durant molt

de temps gent amb experiència. Aquí a Catalunya no passa perquè només els contracten a l'estiu que és quan hi ha més perill d'incendis. I aquesta manca d'inversió en guaites forestals experimentats provoca que alguns canviïn de feina per la manca de futur i seguretat laboral. El resultat és que no hi ha personal per netejar camins o fer-se càrrec de les pròpies instal·lacions.

Quina feia fa un guaita forestal?

La feina nostra és avisar i concretar el lloc i el perímetre que es pot cremar, si és massa forestal, si és conreu, si és un foc a la ciutat... Un tant per cent molt alt són provocats per la mà de l'home. Des de la meua torre de guaita del Puig d'en Cama, que està a 717 metres d'altitud, controlo el territori amb els prismàtics, des de Miami, a Vandellós, a Colldejou... Albiro les comarques del Baix Camp, del Tarragonès, l'Alt Camp, part del Priorat, una petita part de la Conca de Barberà i del Baix Penedès. Tenim tot el material necessari: prismàtics, anemòmetre, emissora i mapes. Controlo el foc forestal, crema de edificis, cotxes ... Si veig foc, fum, o pols de la terra, tinc prou experiència per saber distingir el color i la forma del fum i saber el què pot cremar i si és important o no. Això és vital perquè evito als bombers que facin sortides a la poca.

Com i amb qui et comuniques?

Em comunico per l'emissora central de bombers. Ens comuniquem amb l'alfabet internacional, perquè no hi hagi confusions. Tenim diferents codis. Els guaites ens anomenen Indis. Començo el meu servei diari dient sempre el mateix: *-Control central, aquí India 516, comunico inici de servei.* El lloc on estic jo o els altres companys guaites forestals és el punt de referència i el que serveix com indicatiu. Jo informo del fum o el foc, però primer discrimino si és foc, fum d'incendi o simple

ENTREVISTA

pols de tractor. La pols d'un tractor o d'una pedrera es dissipa quan s'aixeca a l'altura i la del fum del foc no. I aviso de la situació on es troba l'incendi. Si és afirmatiu el fum d'un incendi ho dic al control i ells coordinen les sortides de vehicles terrestres o aeris, si es necessita. Mireu si és important l'alfabet internacional en què ens entenem que una vegada vaig haver de comunicar-me amb un conductor d'helicòpter que era polonès. Ell sabia sempre on anaven per l'alfabet internacional. Nosaltres els guaites som l'epicentre del mapa, a partir del nostre punt o mirador on estem observant es fan els mapes que han de servir per controlar el foc del territori.

I les instal·lacions de la torre de guaita i el seu camí d'accés com estan?

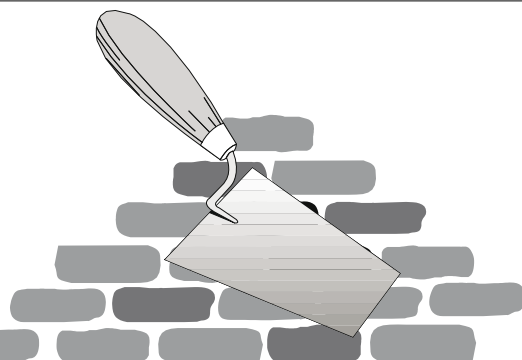
La veritat és que força malament. Si un dia veniu al meu lloc de guaita del Puig d'en Cama només arribar veureu que les baranes de fusta per on pujo estan malmeses, que les bigues tenen esquerdes, que les trapes estan mig trencades i que els porticons no ajusten bé i s'hi cola l'aigua fàcilment. A més, si no teniu un tot terreny no podeu venir amb cotxe utilitari perquè el camí està impracticable. Sort que jo pujo amb Jeep. En fi, penso que és lamentable que les administracions locals, comarcals, estatals, les que siguin, no tinguin la voluntat d'invertir més mitjans i diners públics en tenir les torres de guaites forestals endreçades i que no tinguin més cura a l'hora de mantenir el camí d'accés en bon estat. Ens hi estem jugant el futur dels boscos i del medi ambient del nostre territori. Un bé col·lectiu que, sens dubte, caldria preservar per la memòria dels avantpassats i pel futur dels qui ens han de precedir.

■ ■ ■

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

Idees i propostes de la Regidoria de Cultura

■ *Magda Montlleó Llauredó,*

Regidora d'Educació i de Cultura de l'Ajuntament de Vilaplana.

Soc la Magda Montlleó Llauredó, filla de Reus, amb arrels al Priorat. Vaig comprar cal Tomassot (2003) i em vaig instal·lar al poble (2007). Soc mestra jubilada.

En primer lloc vull dir que estic molt contenta d'ocupar-me de la Regidoria d'Educació i de la Regidoria de Cultura.

Lo Pedrís m'ha demanat que defineixi les meves propostes de regidora per a aquest mandat i és un honor poder prendre part en la revista del poble, de la qual soc subscriptora des dels seus inicis. Em centraré en la Regidoria de Cultura.

Els primers mesos com a regidora de Vilaplana han estat força actius perquè, a l'estiu, hi havia moltes activitats programades. Vaig col·laborar en la inau-

guració de la Xalateca, en la Cantada de la Coral, i en el MUSSART.

Però el que em va neguitejar més va ser "L'Aplec a la Mussara". Hi havia poc temps i s'havien de fer moltes coses. Era el primer cop que em tocava mig organitzar un aplec, però he d'agrair els consells que vaig rebre i la col·laboració de moltes persones.

Crec que el 16è Aplec a la Mussara va aconseguir les expectatives de tothom, amb pluja i trasllat inclosos.

Pel que fa a potenciar el nostre Aplec, ja he establert contactes amb els pobles veïns per mirar de fomentar la sardana.

El MUSSART ja està consolidat. Vetllaré perquè les properes edicions continuïn essent un èxit i vull manifestar el meu reconeixement a l'esforç i al

treball dels actors i rapsodes de Vilaplana i comarca.

Tal i com vaig explicar al qüestionari que Lo Pedrís ens va passar després de les eleccions, la meua idea és impulsar les iniciatives de caire cultural que ja hi ha al poble i totes les que hi puguin sorgir.

Ara estic en la fase de prendre contacte amb la realitat. Per això he començat a parlar amb persones del poble, enteses en àmbits concrets (la música, la història, la pintura, l'escultura, el teatre, la llengua, l'excursionisme...) per tal de veure les possibilitats i les complicitats que podem establir per tirar endavant propostes vàlides i engrescadores per al poble. Aquesta és una feina que no es nota gaire però que cal fer per poder dissenyar bons projectes.

Considero que "La Casa de Cultura" ha de tenir molta presència en la cultura de Vilaplana. Ha de ser la dinamitzadora cultural del poble i per això les Entitats de la Casa de Cultura han de tenir presència en aquells esdeveniments culturals, del seu àmbit, que es promoguin al poble.

Proparament tinc intenció de parlar amb totes les entitats per conèixer la seva realitat i els seus projectes. Pobles propers han fet propostes molt creatives i atractives per a tractar aspectes culturals que integren àmbits diversos. M'agradaria que ens animéssim en alguna experiència d'aquest tipus. Estic plenament convençuda que, amb el tarannà del poble, tirarem endavant projectes molt engrescadors.

■ ■ ■

L'esperver
Restaurant
C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 223 - 655 834 157
www.esparver.com
f /EsparverRestaurant

GAUDÍ
Centre de Reconeixements
Màdics - Psicotècnics

Permisos de conduir i armes	Passeig Sunyer 18 Baixos 43202 REUS Telèfons 977 11 54 11 977 75 66 57 www.centresmedicsbonet.com reus@centresmedicsbonet.com
Certificats mèdics d'aptitud esportiva	
Certificats mèdics oficials	Tramitació gratuïta de la renovació del permís de conduir

Instal·lacions JF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici

Jordi Fernàndez Llorens
instaljf@tinnet.cat
620 272 212

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

DE RABIOSA ACTUALITAT

■ *La Redacció*

Portada de LA PLANA març 1982

Aquests darrers dies de finals de setembre s'estan produint arreu de Catalunya detencions de persones vinculades a moviments independentistes de forma indiscriminada i totalment fora del marc legal del que se suposa que és un Estat de Dret plenament democràtic. Amb aquestes actuacions repressives i injustes, pensem que s'estan vulnerant els principis més elementals dels drets i de les llibertats dels ciutadans.

Alguns mitjans de premsa de l'estat espanyol sembla que només busquin titulars apocalíptics i que vegin atemptats terroristes a tot arreu. Per algunes ments paranoiques, atiadades per partits unionistes de dreta i d'ultradreta i amb el beneplàcit del partit que governa, formar part d'una entitat catalanista com l'ANC, Òmnium Cultural, els CDR o d'altres col·lectius alternatius els sembla que va lligat per força a moviments guerrillers o terroristes i no a moviments que defensen el diàleg, la política i la pau com a mitjans legítims per reivindicar l'autodeterminació i la llibertat del poble.

Aquesta situació anòmala i antidemocràtica que estem vivim ens ha fet recordar un antic article que s'havia publicat fa 37 anys a la revista *La Plana* quan, amb motiu d'un artefacte explosiu que suposadament Terra Lliure havia posat a Alcover, es

OCTUBRE 2019

les cròniques del

Xafarder Incontrolat

He sentit a dir per les botigues que amb motiu d'una mena de focs artificials que van fer a Alcover, van pujar al nostre estimat poble una colla de senyors d'aquests que normalment van verds i que a vegades es disfressen de persones normals perquè no es noti tant el que de veritat són. També vaig sentir dir que van fer un petit interrogatori als quatre exaltats de sempre (no els de F.N., els altres) i que els hi van trobar un pis on hi tenien pistoles, metralletes, goma-2, ganivets i obrellaunes.

Vaig pensar que aquesta era l'oportunitat de deixar els lectors de LA PLANA bocadats per les habilitats investigadores del més incontrolat de tots els xafarders. Vaja, que volia imitar els meus companys de "xafardeig" de l'"Entreviu" que cada setmana descobreixen dues novies d'en Franco, fan una entrevista mitja hora abans de que algú sigui assassinat i publiquen deu fotografies diferents del mateix cul.

Me'n vaig anar a investigar al pis d'aquests famós grup, vaig entrar per la teulada i, buscant, buscant, vaig veure penjades per les parets tres o quatre metralletes, uns quants cascs militars i goma-2. Sí, sí, tal com ho llegiu: metralletes i goma-2 (una d'esborrar i una d'empegar).

Però el més estrany de tot és que de les metralletes hi sortia una flor. Vaig encendre un llumí i vaig veure que les metralletes i els cascs de la paret eren només uns cartells on hi deia: NO-VIOLÈNCIA, NO A LA JOGUINA

BÈL·LICA, OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA, NO ANEM A LA MILI, NO A L'OTAN, PACIFISME, etc...

Jo que em pensava fer un reportatge semblant als que fan a la tele quan troben un pis d'ETA. Vull dir allò de que troben tres pistoles, les posen damunt de la taula i hi passen vint vegades la càmera de televisió de manera que sembla que hagin trobat una fàbrica d'armes.

Em vaig haver d'entornar sense disparar cap fotografia i amb la cua entre les cames. El que jo em pregunto és com funcionen els "Servicios de Información". Si quan posen una bomba van a interrogar als pacifistes és que estan una mica desinformats. Per tant, aquests senyors que van verds (però d'un verd no gaire ecològic) se n'haurien de donar vergonya de pixar tant fora de test i d'anar a empenyar a gent que tenen altres coses més importants per fer que contestar les seves impertinents preguntes.

I ara, quan sento dir per les botigues que aquests nois s'haurien de donar vergonya pel fet que les "Fuerzas del Orden" els vinguin a interrogar, jo penso en la manera com es tergiversen les coses. Qui ha d'avergonyar-se són aquestes forces d'ocupació que confonen terroristes amb anarquistes, el color "verd guàrdia civil" amb el verd ecològic i la goma-2 amb la goma d'esborrar.

EL XAFARDER INCONTROLAT

Article publicat a la revista vilaplanenca LA PLANA

van fer uns interrogatoris de la Guàrdia Civil a diversos joves del poble. Quan l'hem buscat hem comprovat que el que allí s'explicava de forma irònica és absolutament aplicable a la situació actual i per això hem decidit rescatar-lo de la pols i de l'oblit. Han passat molts anys, potser està redactat d'una mane-

ra ingènua, però ens sembla que el que diu es podria signar avui mateix.

Llegiu-lo i comprovareu que el que escrivia **El Xafarder Incontrolat** a *La Plana* del març de 1982 és totalment vigent. No ha millorat res en tot aquest temps sinó que ha anat a pitjor: llavors van enviar dos guar-

dies civils de paisà i ara n'han enviat 600, tots amb l'uniforme i carregats de metralletes!! L'única diferència és que ara els envia el PSOE, i l'any 82 encara faltaven uns mesos per a què el Felipe Gonzalez guanyés les eleccions per primera vegada.

■ ■ ■

■ *Montse Argerich*

Tal com era de preveure, el cinema no ha deixat petjada aquest estiu. Afortunadament cap a mitjans d'agost ens va arribar la darrera peli de Quentin Tarantino, *Once upon a time in... Hollywood* (*Érase una vez en... Hollywood*). S'esperava al Festival de Cannes, on no va ser a temps de presentar-s'hi, i l'esperàvem arreu.

El primer comentari, d'un reconegut crític de cinema amb el qual coincideixo força, va ser una autèntica bufetada: "Naufragi del molt esperat Tarantino, en una peli en la que no enganxa ni l'argument, ni el que fan ni el que diuen". La veritat, perds les ganes.

Tot i així, i sense devoció a totes les seves pelis, Tarantino mereix oportunitat, tal com altres grans directors que han decebut en algunes ocasions però estan en aquella categoria dels que qualsevol cosa seva ha de ser vista, i després ja en parlarem. No sóc de cap de les dues *Kill Bill* -per cert, ja s'anuncia la tercera-, ni de *Django desencadenado*, però les primeres em van captivar tant que encara puc mantenir-li fidelitat.

Fer el petit esforç de recordar aquelles bones pelis permet assegurar-te a la butaca en disposició de deixar-te commoure, si cal i s'ho val. No es pot prescindir del Tarantino que va trastornar la manera de fer cine i es convertí, amb les dues primeres pel·lícules, *Reservoir Dogs* i *Pulp Fiction*, en un director de culte i ara ja en un clàssic del cine independent.

Durant l'estiu, no recordo quin canal de TV va programar un cicle de Tarantino, que va permetre tornar a veure algunes de les seves pelis uns quants anys després. Van tenir el seu moment de glòria però encara es deixen veure avui. Man-

TOT TARANTINO

tenen l'interès, prova n'és que per exemple s'hagi celebrat fa un parell d'anys el 25è aniversari de *Reservoir Dogs* al Tribeca Film Festival de NY o que *Pulp Fiction* hagi estat reestrenada 25 anys després en moltes sales de cinema. Potser és culte a un director de moda? Potser sí... però també han estat directors de moda Woody Allen o Almodóvar i ningú dubta de la seva vàlua.

Reservoir Dogs

El 92 Tarantino va presentar al Festival de Sundance el seu primer llarg (en realitat no era ben bé el primer, sinó el segon), *Reservoir Dogs*, una història d'un grup de païos que planegen un atracament que acaba fatal. Dit així no hi ha res de nou, però combinant-hi sexe, música pop, diàlegs memorables, ultraviolència, sang, llenguatge barruer (un *fuck a cada frase*) i un repartiment brutal... Harvey Keitel, Tim Roth, Steve Buscemi, Michael Madsen, fent de sr. Blanc, sr. Taronja, sr. Rosa... el resultat va ser impactant. Sembla ser que la peli va tenir una gran rebuda entre públic i crítica, finalment no es va endur cap dels premis però a partir de llavors està considerada la millor peli de cinema independent de tots els temps.

MUSIC FROM THE ORIGINAL MOTION PICTURE SOUNDTRACK

Nosaltres sí la vam premiar. Al cap d'uns mesos va presentar-se al festival de Sitges. La vaig veure, sense saber-ne res, ni de la peli ni del director, probablement com tothom. *Reservoir Dogs* a Sitges, al cine Prado o al Retiro, no ho recordo, amb el desconcert de veure una història de gàngsters en un festival de cine fantàstic i de terror.

La sala en ple es va impactar per l'escena de la tortura en la que el Michael Madsen, balla al voltant d'un poli emmanillat i sagnant abans de retallar-li l'orella, al ritme d'una cançó pegadissa, 'Stuck In The Middle with You', que per comptes de su-

C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

avitzar l'espectacle, encara el fa més esgarriat, gairebé esperpèntic... recordo que vaig riure, de tan salvatge. Violència sublimada i atenuada amb humor, mai vist.

En acabar la peli, entre aplaudiments i tocs de peu retronant al sòl de fusta, entraren dos joves apropant-se a la pantalla per agrair la rebuda... un pèl-roig de llavis molsuts, era Tim Roth, i un xicot alt, desmanegat, de barbata prominent, que xerrava pels descosits, era Quentin Tarantino. Sitges es va plegar als seus peus i es va endur el premi al Millor Director i al Millor Guió.

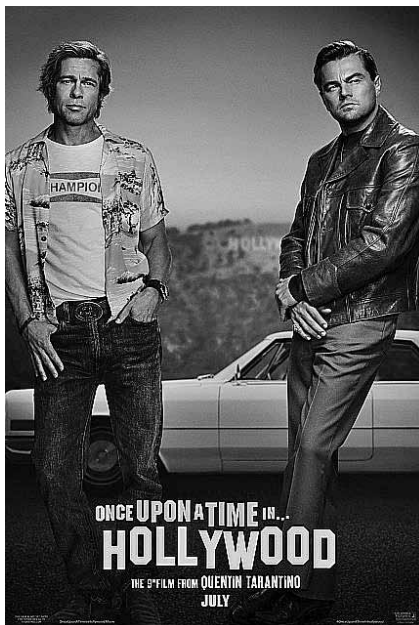
Aquell jove de vint-i-tants anys, amb un passat en la subcultura del cine sòrdid, tenint en compte que va treballar força temps com a venedor en un video-club, expert en *fiebres del sábado noche*, *spaghetti westerns*, en pelis de Kung-Fu i de violència gratuïta, entrà al món del cinema fent i adaptant al seu estil tot allò que havia mamat de les cintes VHS. Després de *Travoltas* i *karates* l'hi faltava tocar el western, i en això està l'última peli.

Once upon a time in... Hollywood

(Érase una vez en... Hollywood)

Aquest és un llarg conte, dues hores i mitja, del Hollywood de finals del 60. Ambientada a Los Angeles, on conviuen els clàssics cinematogràfics, les joves generacions, les festes a la Mansió Playboy i els hippies... els pantalons de campana, els Chevrolets de color blau cel, les grans sivelles de cinturó, i les minifaldilles amb botes de xarol. Era l'època de *La semilla del diablo*, *2001: Una odissea del espacio*, *Easy Rider*...

Leonardo di Caprio, un famós actor de sèries de TV vin-

gut a menys i Brad Pitt, el seu doble d'acció i també company en el dia a dia, es mouen per la city i els estudis de rodatge. Tarantino combina la decrepitud de les estrelles del cinema quan perden esplendor amb l'apogeu de les noves figures. Uns i altres són veïns en els mateixos barris residencials, un actor forçat a fer *spaghetti westerns* i un venerat Polanski amb la Sharon Tate, porta per porta.

Di Caprio i Brad Pitt estan esplèndids, no és cap novetat. El primer té un personatge menys lluit però amb més registres, i en fa una interpretació excel·lent. El de Brad Pitt en canvi, sembla fet a mida del seu físic, el seu posat, i el seu somriure seductor, el broda, però potser

té menys mèrit.

Una peli molt ben feta i molt ben interpretada, un homenatge al cinema carregat d'història, on també s'hi reconeixen les icones de sempre, els Red Apple Cigarettes, els plans des de l'interior del maleter d'un cotxe, la manca de linealitat... Però certament potser és la pel·lícula menys Tarantino, en tot cas és un altre Tarantino, menys espectacular però més sensible, sense la brutal tensió a la que ens té acostumats (tot i que no perdona uns minuts de patiment a l'espera de la tragèdia amb la que fa un homenatge a Sharon Tate, dona de Polanski, que amb els seus amics va protagonitzar un episodi salvatge a l'època en ser massacrats per la banda satànica d'en Charles Manson).

Acceptem que la peli més esperada de l'any no és genial, és imperfecta... I què?

■ ■ ■

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

VIALMA SAT

Esclofolladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

Aquí deixem el testimoni. Adéu siau

■ Colla Sardanista Cingle Roig

El juliol del 2017 va tenir lloc l'últim Aplec a la Mussara organitzat per la Colla Cingle Roig.

A partir d'aquell moment a l'Ajuntament de Vilaplana es va fer càrrec d'organitzar-lo.

En aquestes ratlles volem agrair a totes les persones que durant aquests anys han col·laborat i han ajudat: els qui de bon matí eren a la carretera per carregar i pujar tot el necessari cap a la Mussara i muntar tota la infraestructura. A tots/es els artistes, i a qui ho demanàrem, que desinteressadament van fer els estampats per les samarretes. Al Xavi Huguet que dibuixà el "logo" tan fantàstic de l'aplec. Al "Doro", per demanar prestat i pujar cada any un remolc on instal·lar la cobla. Als voluntaris que feien de guia per la pujada a peu. Als voluntaris que van organitzar i portar a terme les caminades guiades. Als músics/ques i cantaires que acompanyaren les misses de campanya. Al Mossèn que va dir que si des de el primer dia. Segurament ens deixem d'anomenar altres persones, però a tots plegats, moltíssimes gràcies.

Quan l'any 2009 es va recuperar l'aplec, després de 30 anys, ens trobàrem amb la sorpresa que encara hi havia una llibreta oberta a la Caixa Rural i que la conservava l'Eduard Bonet Simó, amb uns quants diners. La Colla va continuar mantenint aquest compte obert.

Durant aquests anys, amb el bar,

la venda de cintes, samarretes, barrets, llibres i demés, es van sufragar despeses com ara el dinar dels músics de la cobla, la compra de les carpes ratllades, coberts, ampolles pel vi, el cava i les esgotalles pels dinars de germanor i demés petites coses que es necessitaven cada any.

La contractació de la cobla sempre va anar a càrrec de l'Ajuntament, la major part sufragada amb subvenció, el que mancava ho posava el consistori. (fer que aquest paràgraf es distingeixi de tot l'altre)

Explicat això, al compte de la Caixa Rural s'hi dipositaven cada any les petites quantitats que restaven, guardant-les per si hi havia algun cop una despesa extraordinària.

El mateix 2017 vam preguntar a l'ajuntament què es podria necessitar per al poble i que nosaltres poguéssim comprar amb els diners que ens havien quedat. Proposàrem la idea d'un escenari.

Ens comunicaren que hi havia demanada una possible subvenció de Cultura i que quan es sabés com s'invertiria, ja ens posaríem d'acord.

Aquell mateix anys vam fer una donació a l'Església per ajudar a pagar els dos retaules dels Beats.

Arribat l'estiu d'aquest any, tornàrem a fer l'oferta, al Josep Bigorra, de comprar un escenari mòbil i desmuntable, que servís per l'aplec i per qualsevol entitat o acte del poble que ho necessités.

Aquesta vegada, ràpidament posàrem fil a l'agulla i es va trobar amb força facilitat el que buscàvem. Ara bé, en dos anys les coses pugen de preu i s'hi afegiren detalls de funcionament, muntatge i una escala per pujar-hi, cosa que encarí una mica la compra, per la qual cosa es contactà amb el Grup de Teatre de Vilaplana, per si els podia interessar col·laborar-hi. En unes hores ens posàvem d'acord. La Colla Cingle Roig hi va posar el 74% del cost i la resta, el Grup de Teatre.

El dia 7 de juliol, el dia abans de l'aplec, ja es va estrenar amb l'actuació del trio de Jazz que ens va amenitzar la nit a la terrassa del Casal.

Creiem què és una bona manera de fer el comiat de la Colla Sardanista Cingle Roig. Aprofitem també per agrair la vostra assistència als aplecs durant tots aquest anys. Així doncs, deixem el testimoni de la Colla desitjant que algú, un altre dia, el reculli.

Moltes felicitats a la Sra. Regidora de Cultura per la feina fantàstica, realitzada en l'organització de l'aplec d'aquest any.

■ ■ ■

A l'àvia Mercè en el seu centenari

■ *Salvador Juanpere*

Avui celebrem els 100 anys de l'àvia i estem tots molt contents de poder compartir amb ella aquest dia que, com diu de vegades, mai s'hagués imaginat que viuria. Fa uns dies em deia que també li feia una mica de tristesa celebrar-los, perquè avui falten moltes persones amb qui li agradaria compartir aquest dia, sobretot l'avi, amb qui va passar una gran part de la vida.

La vida que van compartir l'àvia i l'avi i la família i el món que van crear va esdevenir després de molts esforços, penes i alegries, un paradís per nosaltres, els néts. Els estius a Vilaplana amb els avis eren, sobretot quan érem petits i adolescents però encara avui, un espai de llibertat i de contacte amb la tradició que l'àvia i l'avi donaven forma amb converses, tendresa i jocs senzills que ens despertaven la curiositat i l'amor per aquesta terra. La fantasia del tió, a qui alimentàvem entusiasmat, les tardes fent bunyols per Setmana Santa, els jocs aquí mateix a l'hort, els matins al tros o els espaguetis amb tomàquet amb aquell formatge ratllat deliciós de Cal Teodoro... són només alguns records d'aquest món que compartim. Però sobretot és el que hi hem vist i veiem el que avui prenem d'exemple per encarar la nostra vida d'adults: una vida tranquil·la, de feina diària, de contacte amb la terra, de distraccions modestes, i una casa sempre alegre i amb gent que hi passa.

Amb l'àvia compartim també moltes converses en què ens explica històries de la família i del poble, relats d'un passat proper que mantenen vius personatges, episodis, sensacions i experiències que configuren el nostre imaginari familiar. Com seria possible estimar el present i el lloc on vivim i encarar el futur sense conèixer d'on venim i tot allò que han fet i han sentit els qui

ens han precedit? Aquestes converses als matins al menjador, a les sobretaulles llargues o als vespres a la fresca aquí a l'hort ens fan apropar-nos també a la nena i la noia que l'àvia va ser, a les estones que passava amb la Padrina, als tombos pel poble que feia de joveneta amb les amigues - la Maria Peirona, la Maria Josepa i d'altres... - i que anomenaven "fer la paella", també a l'època més difícil de la guerra i del pare a la presó, i l'estreta relació amb els germans, la tieta Maria i el tiet Ezequiel, amb qui, gràcies a això, nosaltres també vam compartir bons moments.

L'àvia ens explica aquest món passat des d'un present que li és afable i en el qual també ens mostra la dona que és avui: l'àvia per nosaltres - el Carles, la Paula, la Laia i la Diana - la besàvia per l'Agnès, la mare o la sogra pels pares i la Mercè o la Mercè Mundeta per molts de vosaltres. Una dona forta, que dins d'un context que no deixava triar gaire, va saber construir un entorn en el qual organitzar la feina i la família i educar els fills segons les seves conviccions. Dins d'aquest matriarcat - tal i com de vegades exagerem a casa - la Mercè va esdevenir l'àvia que avui coneixem: lúcida, carinyosa, amant de la conversa, amb sentit de l'humor, patidora i amb un afany d'alimentar-nos constantment.

EL MEU POBLE

El meu poble és molt petit,
però també molt alegre.
A l'hivern té moltes neus
i a l'estiu els camps verdegens.

Per vora passa un riu
on tota la gent hi renta,
i a l'estiu tots hi anem
a tocar l'aigueta fresca.

Al poble de Vilaplana
a l'hivern hi fa molt fred,
i tothom s'amaga a casa
vora el foc arrupidet.

Mercè Huguet (13 anys)
Capitana de les eixerides de Vilaplana.

Poema de la Mercè mundeta publicat a la revista L'EIXERIT el 7 de maig del 1933

Vilaplana, 7 d'agost del 2019, centenari de la Mercè

Vostè, àvia, que va néixer avui fa un segle però que està sempre al dia de l'actualitat, ens transmet l'amor per Vilaplana i la seva gent. Gràcies per compartir amb nosaltres aquest amor que ja sentia de ben petita i que va plasmar en aquest bonic poema:

EL MEU POBLE

El meu poble és molt petit,
però també molt alegre.
A l'hivern té moltes neus
i a l'estiu els camps verdegens.

Per vora passa un riu
on tota la gent hi renta,
i a l'estiu tots hi anem
a tocar l'aigueta fresca.

Al poble de Vilaplana
a l'hivern hi fa molt fred,
i tothom s'amaga a casa
vora el foc arrupidet.

Mercè Huguet (13 anys)
Capitana de les eixerides de Vilaplana

Publicat el 7 de maig de 1933 a la Revista l'Eixerit

(Text escrit i llegit per la néta Diana Juanpere i acompanyat a la guitarra per la néta Laia Bonet, a la festa de celebració del centenari de la Mercè mundeta, a Vilaplana el 7 d'agost del 2019 en ocasió de la celebració del seu centenari).

La família vol agrair totes les mostres de felicitació i d'apreci que va rebre la Mercè en aquell dia del seu centenari.

■ ■ ■

■ *Fina
Rojo
Abelló*

Concert d'estiu

El passat dia 17 d'agost a l'hort del cal Bruno es va celebrar el concert d'estiu a favor de l'ONG **ACCION ALEGRA**, amb la participació dels artistes: **HELENA BOTELLA / DAVID MARINÉ** a les veus **QUIM ROYO** a les guitarres **PERE MARINÉ / BRUNO ANGUERA** al piano i veu

El capvespre amb llum daurada ens acomboiava perquè tot estès a punt. La casa oberta de bat a bat pel beneït agost. El tragar dels preparatius al menjador petit pel sopar dels més propers, amb els artistes inclosos. L'enrenou pels empolainaments exprés amb dutxes estivals. I l'hort frisós i a punt amb les cadires abocades a un escenari amb rosari de llumetes i fons de gessamins blau cel.

S'acostava l'hora i els artistes pregonaven sols pels racons buits de les estances expulsant la tensió del maleït pànic escènic. El frec de la grava pel moviment dels primerencs anunciava un ple total. El dringar dels glaçons i gots de vidre albirava el bon nivell de la barra dels còctels. El 'palco' preferent amb cadires de fusta de records assegurava una plaent crítica musical.

Sense preàmbuls, un silenci donà l'entrada de benvinguda al "Nocturn de Chopin" ben acompanyat dels grills envejosos dels horts veïns. Un cop entrada la nit continuaran els sols de guitarres, les veus excelses, el xiular amb cordes, les havaneres nostàlgiques, els boleros sabuts, els poemes cantats, els raps declamats i també la memorable 'performance' amb bastó i barret sortits dels baguls de la casa...

La màgia aquella nit s'instal·la a l'hort del Bruno i se'n va anar de matinada escoltant les converses plaents del després, espiant el

recollir dels instruments, cables, cadires i gots... acompanyant-nos de tornada a casa xiuxieujant: "quin bonic concert".

La lluna quasi plena va agrair als amfitrions i a la seva casa amb hort copiada als paradisos l'encanteri, i es va esmerçar en les llusosors de les rajoles del Sant sense nom, vingut de no se sap quan, que acompanya el lloc, on potser s'hi amagaven oients embadalits que no els vàrem saber veure.

■ ■ ■

**Per una nit així
sí que paga la pena
l'estiu!
(Sisplau, que no
s'acabi la vetllada!)**

■ *Pep Mestre Anguera*

Sovint em pregunto perquè cada vegada m'agrada menys l'estiu. Serà la calor i els mosquits? Potser és per aquells projectes que no pots fer en època de novacances i que t'hipotequen fins i tot la migdiada? Viatjar m'agrada, però a vegades ho fem a costa de molt de sacrifici... O les trobades/dinars/sopars amb amics que només acabem veient d'estiu a estiu?

El cert és que amb tot plegat l'estiu acaba sent un aiguabarreig de petits moments, fotografies, vivències o experiències que vols acabar guardant a l'àlbum de la vida, ja sigui per devoció o per resignació.

I la vetllada de l'hort de cal Bruno (tot i els oportuns sons dels insectes nocturns!) n'ha estat un d'aquests instants, i molt gran!

Confesso que ha estat la primera vegada que hi anava però la química ha funcionat! No sé si l'entrega dels intèrprets (de ben segur!) l'hospitalitat dels amfitrions (moltes gràcies Jaume i Brigit!) o la mateixa màgia de la nit han perpetrat un bell i encantador atemptat perfecte! Una amalgama de bellesa s'ha concentrat a l'hort de cal Bruno. I l'encís ha fet l'efecte d'ungüent reparador de mals alhora que ha aturat el temps i ha clavat la lluna a la volta del cel i a naltros a les cadires fins al final del concert.

Un nocturn de Chopin, un *Summer-time* de Gershwin, el tema de La Blanca-neus, una havanera de la Silvia Pérez Cruz, Lorca, Rap (del bo) Pink Floyd, Dylan, Llach o fins i tot alguna *Patxanga Bailonga!* Tot (entre moltes altres peces) ha tingut cabuda al còctel que s'ha servit amb gran mestria a l'Hort de cal Bruno!

Ahir vaig llegir al diari que havia caigut un meteorit. El meteorit no va caure ahir, no! Ha caigut aquesta nit a Vilaplana! Us ho ben asseguro! I la flamarada l'hem notada prou bé: càlida, dolça, tendra, divertida, descarada, fins i tot reivindicativa.

Estic ben segur que, com jo, molts dels que érem a l'hort de cal Bruno hem pensat "Sisplau, que no s'acabi la vetllada!"

■ Josep M.
Garcia Abelló

EL DARRER DESIG

Un dia qualsevol, sense avisar, repicaran les campanes de l'església per anunciar alt i fort que algú s'ha mort. Serà un so greu, parsimoniós, insistent... I de tan antic com és, el reconeixem al primer toc -Doooong ! Ràpidament, s'escamparà una mena de brama soterrada arreu del poble amb una pregunta recurrent: -Per qui toquen les campanes? Algú respondrà que toquen per tu. Voldries acomiadar-te, però no podràs perquè "estaràs allà estirat, just després d'haver traspassat [1]".

Uns, potser una gran majoria, o no... se sentiran reconfortats d'entrar a l'església del teu poble i de participar en la catarsi del funeral catòlic en memòria teva, d'acompanyar a la família en el sentiment i retre't amb respecte l'últim adéu.

Altres, potser una gran minoria, o no... se sentiran desubicats, s'esperaran a la plaça Major i només entraran al temple quan s'acabi la cerimònia religiosa. Recorreran el passadís lateral, arribaran fins als dos bancs del cap de dol i donaran el pèsam als teus familiars, s'acomiadaran de tu amb respecte i sortiran esperitats. Possiblement, aquests no s'han quedat a la missa del funeral en memòria teva perquè tota aquella litúrgia sacra i aquelles paraules arcaiques que es van repetint en cada cerimònia funerària els sembla vàcua i que no va ni fa per tu, o perquè senzillament haurien volgut dir-te adéu en un altre lloc i d'una altra manera.

No és la meva intenció qüestionar la manera que té la comunitat d'acomiarar els difunts; ni la de valorar quin model és millor o pitjor que l'altre. Ambdues maneres, la catòlica i la laica, poden coexistir i mostrar el mateix respecte, dolor, impotència, ràbia, alleugeriment, amor... per aquells qui ens han deixat i de solidaritat per aquells que es queden sense la persona estimada.

Encara que a Vilaplana ja fa algun segle que es va edificar una església àmplia i sòbria on poder celebrar rituals catòlics perquè familiars i amics puguin tenir un espai digne per acomiadar els seus difunts creients... ja fa molt temps que també hi ha persones del poble que trobem a faltar un espai públic i aconfessional adequat per poder dir l'últim adéu a amics i familiars. Per tant, proposo a l'Ajuntament que posi en marxa la creació d'un local municipal laic per vetllar i o homenatjar als difunts no creients. I si de moment no es possible construir-ne un de nou o d'adequar-ne algun d'existent, perquè hi ha altres necessitats més peremptòries, els insto a que com a mínim se'n parli, escrigui i debati obertament.

Cadascú ja sigui catòlic, ateu, agnòstic... o de qualsevol altra creença o descreença, abans de morir té el dret a llegar el seu cos a la ciència, a ser incinerat, enterrat al cementiri, desintegrat, que li guardin les cendres en una urna, d'escampar-les al cim d'una muntanya, de llençar-les per un penya segat o al fons del mar. Així com la llibertat d'acomiarar-se com vulgui, ja sigui deixant escrit o de paraula que voldrà un següent fúnebre; o una missa solemne on se li

canti un rèquiem perquè l'ànima li transcendeixi; o una cercavila amb una festiva banda de jazz; o una lectura de poemes, acompanyada per un piano elèctric, a l'esplanada del cementiri; o amb una cançó de Frank Sinatra; o que el vetllin tranquil·lament a casa seva amb somriures, llàgrimes o un sentit silenci... I qui l'estimava té el deure de recordar i de fer complir el seu darrer desig.

Un dia repicaran les campanes per anunciar que algú s'ha mort. Serà un so greu que reconeixereu al primer toc -Doooong ! Ràpidament, s'escamparà pel poble una pregunta tan antiga com reincident: - Per qui toquen les campanes? Algú fa segles ja s'ho qüestionava i va respondre" (...) La mort de qualsevol home em disminueix perquè estic lligat a la humanitat; per tant mai facis preguntar per qui repiquen les campanes: repiquen per tu"[2].

NOTES

[1] Aquests versos pertanyen al poema Un dia estiràs estirat de Jack Kerouac. Traducció de Francesc Cerro Ferran.

[2] Ningú és una illa, complet en si mateix, cada home és un tros del continent, una part de la massa. Si el mar s'emporta un tros, tota Europa queda disminuïda, com si fos un promontori, o la casa senyorial d'un dels teus amics, o la teva pròpia. La mort de qualsevol home em disminueix perquè estic lligat a la humanitat; per tant mai facis preguntar per qui repiquen les campanes: repiquen per tu. Text del poeta i metafísic anglès John Donne en Devotions Upon Emergent Occasions, Meditació XVII.

■ ■ ■

Queviures Vilaplana

**Passeig de la Musara
VILAPLANA**
Tel.: 877 910 111

MUSSART 2019

MUSSART 2019

■ *Isabel
Salvat
Salvat*

CULTURA I REVOLUCIÓ. No va del Mussart, això. Però també.

Som a la Riba, xerrada inaugural del Mussart. El Francesc Cerro ens parla del lema d'enguany, cita a la Montserrat Roig: «la cultura és l'opció política més revolucionària a llarg termini», diu que la cultura és revolucionària, que la cultura és revolució. I també fa un silenci, amb els ulls encesos, com si de tantes coses que s'haguessin de dir, no se'n pogués dir cap.

Després bevem vi i celebrem, es va fent fosc i arriben les imatges i la música que ens han preparat. Quina meravella veure els rapsodes del Mussart i escoltar Lou Reed. Però el silenci del Cerro me'n distreu. Em distreu de les converses, fins i tot de l'esplèndida posta de sol. Estic contaminada d'aquell silenci. Cultura i revolució.

És una associació directa, un pensament que potser no cal pensar. Però sovint són aquests pensaments els que cal disseccionar, sota una bona llum i amb un bisturí ben esmolat.

Rumio. Busco. Els diccionaris són sempre una bona ajuda (i ara internet). «Cultura» ha de ser fàcil, deu voler dir tot allò que sabem, però resulta que és un terme complicat. De totes les definicions, moltes, me'n fa gràcia una: conrear la terra. I penso que és això el que

vol dir el Cerro i volia dir la Montserrat Roig: conrear-se un mateix. Ara, «Revolució». Òndia, aquesta ve del moviment dels astres, però acaba volent dir: canvi profund en l'organització política, en el govern o en la constitució d'un estat.

A veure, Cerro, pot ser que l'auto-conreu acabi provocant canvis d'aquesta magnitud?

Potser entenc de què parles. El moviment cultural del qual es nodreix el Mussart d'enguany està entroncat amb el maig del 68 i l'anomenada Revolució sexual. I sí que va provocar canvis profunds. Només cal pensar en com han canviat les coses, sobretot per les dones i els homosexuals (i els negres). Genial! Però com d'altres moviments culturals que desembocaren en una Revolució (Il·lustració, Revolució Francesa, Marxisme, Revolució Russa, etc) també té una cara fosca. També té víctimes i detractors. Només cal llegir «Les partícules elementals» d'Houellebecq, un dels fills de la revolució sexual.

Claredat i fosca. Segueixo buscant. I trobo: Medellín (Colòmbia).

L'any 1991 Medellín era considerada la ciutat més violenta del món (6.349 homicidis en una ciutat de dos milions de persones). Entre el gener de 1992 i l'abril de 2002, un total de 42.393

persones hi van perdre la vida, com si estessin en guerra. I l'any 2005, només 780 morts, com qualsevol altre ciutat. Quin canvi hi va haver en aquests anys? Van posar més policies? No, els policies de Medellín eren part del problema. Al 2003 hi va haver un canvi d'alcaldia, hi va accedir un grup d'intel·lectuals encapçalats per Sergio Fajardo, matemàtic i professor. En comptes d'invertir en seguretat, van invertir en cultura: van posar biblioteques i centres culturals als barris més pobres i perillosos, en un intent de democratitzar la cultura (es pot llegir el Pla Municipal de Parques Biblioteca a <http://www.catedramedellinbarcelona.org/archivos/pdf/34-BuenasPracticas-ParquesBiblioteca.pdf>)

Invertint en cultura van aconseguir un canvi fonamental, profund. Medellín està definida, actualment, com la millor ciutat sud-americana per a viure-hi. Ara és una ciutat verda, sostenible, amb espais públics per portar als nens petits. Els seus ciutadans se l'estimen, se senten orgullosos de la seva ciutat.

Sí, Cerro; la cultura és l'opció política més revolucionària a llarg termini. Medellín, ho diu, amb totes les lletres i tots els espais en blanc.

■

ENTREAUTOMOBILISTAS

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

CTRA. ALCOLEA
GARCIL IVECO
FIAT
EL SORTIDOR

TEXT DE LA XERRADA INICIAL DEL MUSSART 2019 (3 d'agost de 2019)

■ *Adam
Manyè
Sardà*

He who desires but acts not breeds pestilence
Qui desitja i no actua genera pestilència. Aquest vers és
de William Blake als "Proverbis de l'Infern".
Cultura, revolució, generació beat i contracultura...

Bon vespre, primer de tot deixeu-me superposar un subtítol al títol principal d'aquesta porta a escoltar els poetes que és el que ens interessa...

El subtítol que conté la tesi que miraré defensar:

La rebel·lió estètica empeny les rodes de molí de la literatura

He començat amb un proverbi emblemàtic de Blake perquè va ser un dels primers versos que em va venir al cap quan l'amic Francesc Cerro em va convidar a xerrar una estona a la Mussara en aquest esdeveniment que és màgic i que ens té ben atrapats i perquè aquest grupet de qui parlarem ara el van seguir fins i tot adolescentment... naïfment...

Improviso versions dels versos que segueixen aquell amb què he obert la xerrada...

Qui desitja i no actua genera pestilència.

El cuc tallat perdona l'arada.

Submergiu al riu el qui estima l'aigua.

El ximple no veu el mateix arbre que el savi.

Aquell a qui el rostre no irradia llum mai no arribarà a estrella.

L'eternitat està enamorada de les creacions del temps.
Brutal, aquest vers "l'eternitat vol la creació moderna" aquí hi ha el germen dels Baudelaire, Rimbaud, Papasseit. Ser modern és un imperatiu per ser etern... i això es barreja amb la conferència d'Eliot "Tradició i talent individual"... Una bomba...

L'abella feïnera no té temps per a la pena.

El rellotge mesura les hores de la bogeria, però cap rellotge mesura les de la saviesa.

La lletania podria continuar...

Llavors vaig pensar que podria aprofitar per donar forma a una idea que em té també ben enganxat a mi que només soc un lector i un escriptor *outsider* i per tant no sé quin valor li podríem assignar...

I és que en el tema de la contracultura, de la revolució estètica, hi ha una part diguem-ne epidèrmica i de xou

(simbolitzem-ho en el barret del gran poeta Enric Casasses), aquesta part de pell que ens atrau com aquest balç de la Mussara, però de vegades fa més nosa que favor, a parer meu, i després hi ha una part que és la que fa moure les pantalles de la literatura. I avui ens fixem en els beat, en els qui s'autoanomenaven pòtols, passotes, cardats, beatífics, desjectes (que en diria un altre gran poeta, l'Albert Roig), en els qui es rebel·len contra la gran droga que feu adormir la societat americana (quan els drogats semblava que eren ells), contra la continuació de la fi del new deal, contra l'american dream, contra l'square culture... la cultura quica, mudada, però que no muda gens, que no canvia res, contra statu quo, contra el mainstream, que no passa pantalla, i ara doncs parlem sobre un moviment sorgit entre els 50 i 60, una sèrie d'autors a qui la realitat va animar a rebel·lar-se estèticament i personalment contra el fàstic que els produïa el somni americà de la casa i l'hortet i el gir cap a la dreta en tots els sentits... Contra el gir a la dreta, esperit llibertari.

Que va anar contra el moment històric que els va tocar viure i aquesta rebel·lia els va comportar gairebé per definició: risc, egolatria, convenciment, exageració, exigència a un mateix i a una ideologia vital i literària... i de vegades jugar-se la del tot, i sinó busqueu com va morir la Jane a mans de Burroughs, ell el puta que va viure fins als 83... Per això sostinc que són part de la branca de visionaris i dels romàntics com William Blake o Percy Bysshe Shelley acompanyats pel filòsof Ludwig Wittgenstein "No pensis, mira!" (i els beat van mirar i per això es van revoltar) i de revolucionaris com Rimbaud "je est un autre", Verlaine... I guaiten des de darrera Ezra Pound i TS Eliot esclar... i que arriba a poetes populars com Lou Reed i Tom Waits i en el nostre àmbit s'hi acostarien Jordi Pope,

Pau Riba, una part del gran Enric Casasses, una part de la gran Dolors Miquel, una part del Marcel Pey...

Escolteu com sona en Pope...

La mosca trosca per la brunyida closca

El sol solet broska pel celet

La llum nyosca la nineta oberta de cames

El patufet arrosca la pota

La brunyida mosca trosca pel celet

El sol? el sol broska solet per la closca

I la llum? la llum arrosca les obertes cames de la nineta

I el patufet? el patufet nyosca amb la nineta

I la mosca? la mosca.... plaf!

Però també...

OUS

El moc sucós de la clara d'ou passat a través de les fines agulles de les garotes, entre llàgrimes dels muricecs somniadors, formen l'entramat de la nostra consciència.

Ens perforen amb els sus prolongats moviments de llurs punxes, a petites dosis, l'arrelam de la memòria.

Els muricecs ens fan la truita.

Perdoneu la marrada. Tornem: tenim un grupet que reacciona contra la seva pròpia classe de rics universitaris, que reacciona contra la literatura convencional i que expressa el seu descontentament des de diversos àmbits i des del seu capteniment vital, que tots ells es converteixen en clàssics i que pengen de la branca del romanticisme, i passen pels beat, pels hípters i que alguns arriben a l'esloganització de la cultura...

"Bartleby solitari que contempen el món des de l'altra banda del vidre mort de la civilització" deia en Jack Kerouac el 1958, en record de la figura guru dels subversius que fou l'escriptor de Melville, que es limitava a dir "m'estimaria més no fer-ho" en la narració memorable de 1853. Bartleby, l'escriptor, si no l'heu llegit feu-ho en la traducció de Descot tret de la frase més important en què es va errar i va traduir "preferiria no fer-ho" per comptes de "m'estimaria més no fer-ho", però la resta flueix en català... El gran revolucionari inspirador de tantes altres revolucions.

I el que sostinc en aquestes línies, deia, és que la rebel·lió estètica i personal, la capacitat de desestabilització és transformadora, i empeny endavant la literatura. No oblidem que el conflicte és el gran motor de l'art...

W.H. Auden, en un llibre que recull una part de la seva obra assagística titulat **The dyers hand**, argumenta que l'impuls creador d'una obra d'art apareix quan el respecte pels éssers o els esdeveniments sagrats (els que fan esborronar en diríem naltros) es transformen en un desig d'expressió d'aquest respecte per mitjà d'un ritus d'adoració o d'home-natge. Aquest ritus en poesia és verbal.

D'altra banda, també la topada amb allò sinistre (la part fosca, la part salvatge) que ens fa esborronar, doncs també genera ritus i aquests ritus poden ser verbals o musicals i aquests ritus poden generar poesia i cançó. Aquesta generació els "pòtols místics" en una traducció de Pedrolo de la novel·la de Kerouac Dharma Bums

"Amb els nostres vestits vells, en Japhy i jo fèiem un efecte tot estrany en el terreny de la Universitat, i de fet, en Japhy hi era

considerat un excèntric, cosa corrent en aquesta mena d'indrets i entre les persones que els freqüenten, quan hi fa cap un home veritable, ja que les facultats no són sinó centres d'ensenyança que s'ocupen d'una classe mitjana sense personalitat que té la seva expressió perfecta a la perifèria de la universitat, en aquestes rengleres de cases de gent benestant, amb els seus jardins i un televisor a cada sala d'estar, tothom mirant el mateix i pensant en el mateix alhora, mentre els Japhys del món vaguen pels erms per tal d'escoltar la veu que clama en el desert, descobrir l'èxtasi de les estrelles i esbrinar el secret misteriós i obscur de l'origen de la crapulosa civilització sense rostre ni fantasia".

Fins aquí el seu programa, ara passen a parlar una mica d'alguns protagonistes:

Ja us he presentat en Kerouac l'ànima, i aquí teniu Ginsberg el poeta d'Udol.

En llegeixo un fragment:

Vaig veure les millors ments de la meua generació destrossades per la bogeria, nues histèriques afamades, arrossegant-se pels carrers dels negres a la matinada a la recerca

d'un pico rabiós,

àngels hípters fervents per l'antiga connexió celestial

amb l'estrellada dinamo de la maquinària de la nit

(us sona Papasseit oi?),

que pobres i esparracades i ulleroses i drogades es passaven

fumant en la foscor sobrenatural de pisos d'aigua freda mentre flotaven

a través dels cims de les ciutats contemplant jazz,

que despullaven els seus cervells davant del Cel sota l'El i

veien àngels mahometans

trontollant sobre teulades de blocs de pisos il·luminats,

que passaven per les universitats amb impertorbables ulls

radiants al·lucinant

Arkansas i tragèdia de llum de Blake entre els acadèmics de la guerra,

que van ser expulsades de les acadèmies per bogeria i publicacions d'odes

obscenes sobre les finestres de la calavera

que s'acollonien en roba interior en habitacions sense afaitar, cremant els seus diners...

Barroux l'estilista, que recomanava als joves no ser original, que per escriure cal llegir, que escriure és crear imatges i l'estil vol dir triar paraules, que cal tenir paciència davant la incomprensió, que sense problemes no hi ha història, que no t'has de refiar dels consells dels altres escriptors i que els bestsellers no són necessàriament dolents...

Així ens trobem amb un ideari que es deriva de la ferida oberta de la consciència, del trasbals de la bellesa del sinistre,

de la fascinació per l'excés, de l'arrogància de la certesa de la finitud, però amb una recerca de la perdurabilitat de la inestabilitat... i no ens oblidem de les dones de la generació com va dir Gregory Corso en un homenatge a l'Allen el 1994: hi va haver dones, elles hi eren, jo les vaig conèixer... Elise Cowen, gran amiga d'en Ginsberg, bessona, també amb ulleres de cul de got... Brillant, com la seva carta de comiat als 28...

No amor

No compassió

No intel·ligència

No bellesa

No humilitat

Vint-i-set anys ja en són prou

I acaba:

Deixeu-me sortir ara sisplau.

Sisplau deixeu-me entrar.

Tenim Joan Vollmer, la dona refugi, dona inspiració sense escriure (dona de burroughs, morta per burroughs).

Diane di Prima, propera a Pound i a tothom, la lloba...

N'hi va haver més, Joyce Johnson, Leonore Kandel...

Aquesta branca estètica, però penja d'una actitud que podem resseguir des de l'origen mateix de la literatura i sinó escolteu què deia la trobairitz comtessa de Dia al segle XII:

Estat ai en greu cossirier
Estat ai en greu cossirier
per un cavallier qu'ai agut,
e vuoil sia totz temps saubut
cum ieu l'ai amat a sobrier;
ara vei qu'ieu sui trahida
car ieu non li donei m'amor
don ai estat en gran error
en lieig e quand sui vestida.
Ben volria mon cavallier
tener un ser en mos bratz nut,
qu'el s'en tengra per ereubut
sol qu'a lui fezes cosseillier;
car plus m'en sui abellida
no fetz Floris de Blanchaflor:
ieu l'autrei mon cor e m'amor
mon sen, mos huoiils e ma vida.
Bels amics avinens e bos,
cora.us tenrai en mon poder?
e que jagues ab vos un ser
e qu'ie.us des un bais amoros;
sapchatz, gran talen n'auria
qu'ie.us tengues en luoc del marit,
ab so que m'aguessetz plevit
de far tot so qu'ieu volria.

Tinc un desfici, ai, inclement
Tinc un desfici, ai, inclement,
pel cavaller que m'ha servit.
Massa l'he amat, m'ha malferit,
vull que tothom en tingui esment.
Ara veig que sóc traïda
car no li he dat el meu amor.
Per ell jo visc en plany i enyor
en llit o quan vaig vestida.
Voldria haver-lo avarament
entre mos braços nu una nit.
Feliç seria en el meu llit
si jo li fos coixí plaent.

Més que Blancaflor, ferida
per Floris, cerco el seu favor,
car jo li ofreno cor i amor,
el seny, els ulls i la vida.
Oh bell amic ple de dolçors!
Quan us tindrè vora el meu cor?
Si amb vós jagués, quin bell deport!
Quin bes, el meu, més amorós!
Sapigueu que goig hauria
si us tingués en lloc del marit
sols que em juréssiu, penedit,
de fer ço que jo voldria.

I així es fa moure la llosa dels trobadors, i mireu Ausiàs March com fa moure la llosa dels italians de la donna angelicatta i ens salta fins al mateix William Blake.

*Plena de seny, quan amor és molt vella,
Absença és lo verme que la guasta,
Si fermetat durament no contrasta
E creure poc, si l'envejós consella.*

Que és com dir: estimada, el cuc de l'absència rossega l'amor, espavila't! I podríem citar també l'endrega més famosa de March "Si com lo taur".

Una actitud prou moderna, eh!

I aquesta branca en acabat es va allargant i va fent mar-rada i avui l'hem estirat i l'hem situat amb els precursors Baudelaire, Rimbaud, Blake, Shelley, que van fer d'avis de la Beat Generation i tampoc no ens podríem oblidar de l'avi Whitman. El primer gran poeta modern d'Amèrica (llegeixo dos fragments del "Cant de mimateix").

Vull dir que aquesta actitud es pot rastrejar en tots els autors que empenyen les rodes de molí de la literatura o fan passar pantalla i fins i tot sostinc que en autors en què no ens sembla que aparegui aquesta actitud es poden rastrejar algunes perles d'aquesta actitud fèrtil, per exemple Josep Carner a l'"Epigrama del bell temps":

Epigrama del bell temps

Patiren fred i por les nostres esperances,
amb un record de flors incertes entremig;
les danses valen més que no les enyorances;
és la possessió més pura que el desig.

El senyor Carner dient que és "la **possessió**" més pura que el desig?

És gaire lluny aquesta actitud de la del poema "El posse-ït" del nostre Gabriel Ferrater?

*Soc més lluny que estimar-te. Quan els cucs
faran un sopar fred amb el meu cos
trobaran un regust de tu. I ets tu
que indecentment t'has estimat per mi
fins al revolt: saciada de tu,
ara t'excites, te me'n vas darrera
d'un altre cos, i em refuses la pau.
No soc sinó la mà amb què tu palpeges.*

Moltes gràcies!

■ *Francesc Cerro Ferran*

En una època en la que el referent per bona part de la societat són les xarxes socials i el culte al jo, la Cultura en majúscules i el Festival Mussart apareixen com una resposta necessària que demostra que no existeix cap xarxa social que pugui superar el seu poder i alhora els seus efectes beneficiosos directes i indirectes. Prova n'és que en ple mes d'agost, quan la calor apreta i la gent té el cap (i el cos) lluny, ben lluny, en paradisos més o menys propers, encara serveix la voluntat d'assistir a un dels festivals més singulars de tot el territori: el Festival Mussart. No hi busquen ni exotismes, ni platges d'aigua cristal·lina, ni begudes sota una palmera; només hi busquen el gaudi i el plaer de les bones lletres, de la millor poesia i la

millor prosa, de la música amb missatge, del coneixement, de l'entorn, de l'ambient de comunitat, de la generositat, de la creença que compartir saviesa és l'única manera de saber-nos millors.

Públic, actors, músics, conferenciant i organització es fonen durant unes hores per viure una experiència que és fruit de la màxima GENEROSITAT. Una generositat recíproca, que no té sentit sense uns i altres. Una generositat que té la seva gènesi en l'Ajuntament de Vilaplana, que any rera any continua apostant pel Mussart com a cap de cartell de la seva activitat cultural; continua amb el col·lectiu d'actrius i actors locals i professionals que esmercen un temps molt important de la seva vida en investigar, assajar i transmetre el poder de les paraules; segueix amb els músics i conferenciant, que adapten el seu art i coneixements a l'esperit del festival. Tot va més enllà del que hom podria pensar. Unes hores -que és el que dura el

Mussart-, són el fruit de tot un any de treball; heus ací la generositat d'aquesta iniciativa i de les persones que hi han al darrere de tot el que es veu i que gràcies a elles i a ells, tot és possible.

La convocatòria d'enguany ha sumat més de dos mil assistents que han pogut escoltar, sentir, respirar i compartir les veus d'una generació de poetes que van glossar els mals, les virtuts, els vicis i els somnis d'un món immers en la modernor i la modernitat. Les veus de la generació beat han servit de mirall en el que conèixer-nos i reconèixer-nos, d'una manera crua, desgarradora i fortament poètica. No hi ha hagut filtres, només emocions fetes paraula. Paraules que han reivindicat la dona, el feminisme, la llibertat, el pecat, el sexe, l'amor, el dolor... és a dir, la nostra vida diària, NOSALTRES.

Gràcies a totes i a tots, i llarga vida al Festival Mussart i a la Cultura.

■

TAXI

SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

Marta C.
Estilista

C/ Dr. Fleming, 9
Tel. 661 359 418
43380 VILAPLANA

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES
SALVADÓ - MARINÉ, S.L.

Carrer Les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 665 562 648
43356 ALFORJA
mirallesalforja@telefonica.net

**Grup de teatre
de Vilaplana**

La Mussara 3 d'agost 2019

MUSSART CULTURA I REVOLUCIÓ

AL POBLE DE LA MUSSARA

18:00h Conferència inaugural a càrrec d'Adam Manyé: "Cultura, revolució, generació 80s i contracultura"

19:00 h Ruta poètica al poble de la Mussara amb Mercè Sampietro, Montse Guallar i la Poetry Company del Mussart: Alba Clossa, Auleiata Amigó, Marc Mestre, Ingrid Bofia, Rosa Prieto, Antonia Ferré i Josep M. Garcia

AL REFUGI DE LA MUSSARA

21:00h Sopar popular
*Sopar de sopar al refugi (preu per persona: 8,95 €)

22:30h Espectacle políptico-musical a càrrec de Joan Masdeu, Enric Majó i Oest de Franco

24:00h Fi de festa!

ENTRADA GRATUÏTA

ORGANITZADA PER: ASSOCIACIÓ DE MUSEUS DE LA MUSSARA
COL·LABORA: DIPUTACIÓ DE TARRAGONA
COL·LABORA: AJUNTAMENT DE LA MUSSARA

Casal d'estiu 2019

■ La Redacció

Les nenes i nens del Casal d'estiu dalt de cor de l'església de Vilaplana. Com a Cicerone, els va acompanyar a la visita del cor, al campanar i a d'altres dependències del temple el Pere Ramon Aymamí, l'ex agutzil del poble. Aquest és un exemple de les moltes activitats que les monitores, la Berta i la Eli, van preparar als participants del casal d'estiu d'enguany. No cal dir el bé que s'ho van passar, la imatge parla per si sola.

3a BTT nocturna de Vilaplana

■ Dolors Sentís

Els Viciplanerus tornem a la càrrega, ja que el divendres 2 d'agost vam quedar al casal per fer la ja tradicional sortida nocturna amb BTT, pels voltants de Vilaplana.

Enguany érem 13 intrèpids ciclistes, amb la incondicional companyia

de l'Aida, la més jove i valenta de les ciclistes.

Vam encarar camí cap a les Borges... moltes tardes d'estiu hi hem anat i ens el coneixem molt bé, però a l'arribar a la població veïna, en lloc de fer el camí de tornada, vam anar direcció a les Voltes, sense arribar-hi. La parada va ser a mas d'en Vernis, una masia prou ben conservada amb una miranda espectacular en aquelles hores de la nit.

Ja de tornada ens vam trobar un grupet de gent que feia una caminada nocturna pels voltants de l'ermita de la Riera; tot seguit, i sense entretenir-nos gaire, vam tornar cap a Vilaplana, on ens esperava la piscina oberta i un bon sopar. I entre riures i anècdotes vam acabar la nit i la bicicletada!!

Gràcies a tots els participants i fins l'any que ve.

Crònica d'Otger Cataló (La llegenda de l'origen de Catalunya)

RAMON GAUSACHS

"L'autor de *Almusara. Lo qu'amaga la boira*" ens descobreix ara la figura d'Otger Cataló, Quintilià de Montgrony i els Nou Barons de la Fama a través dels documents i les llegendes que envolten l'inici la reconquesta catalana.

Aquest és el resultat.

Segle VIII. Al-Àndalus ocupa gairebé tota la Península Ibèrica. Només resisteixen la cornisa cantàbrica i els Pirineus occidentals; els orientals també han sucumbit a l'envestida àrab, que ha penetrat fins a la Septimània gal·la. L'invasor prova sort per l'altra banda dels Pirineus, però és derrotat a Tours. Mentre els asturs s'aixequen contra els sarraïns, als Pirineus orientals, al bell mig de territori hostil, un noble francogermànic arriba malferit. Mentre sobreviu i es recupera, estudia la situació i les possibilitats de reconquesta d'aquell territori desconegut que en un futur hom coneixerà com... **Catalunya**

NOVETAT EDITORIAL disponible online a:

AMAZON.ES, FNAC.ES, ELCORTEINGLÉS.ES, CASADELLIBRO.COM, AGAPEA.COM, LIBROS.CC TODOSTUSLIBROS.COM, SAVEMONEY.ES, i llibreters de confiança.

FOTO PROTESTA

■ *La Redacció*

Moltes tardes, al sortir de l'escola anem a la planeta amb els nens, els agrada molt jugar hores i hores, uns als gronxadors, altres amb la sorra, d'altres a futbol... però alguna tarda, nosaltres, els pares, cansats de tanta planeta, ens revelem i ens emportem els nens a fer una caminadeta.

Un dia dels de caminadeta vam anar a veure la bassa nova, sense pretensions, per estirar una mica les cames i xerrar de tot i de res.

Ja arribant al capdamunt de la pujada, a nivell del dipòsit de gas, els nens ens van fer notar que hi havia molta brossa, van arreplegar no sé què. Ens va anar animant i ells més que ningú, anaven trobant brossa tot fent el camí de baixada... i no poca!!!

Això em va fer reflexionar. Tenim el terme bastant brut... és veritat que hi puja molta gent, però nosaltres hauríem de donar exemple: no costa res arreplegar un paper o una bossa buida del terra quan la trobem pel poble, tot forma part de l'educació dels nostres fills i filles. Aquell dia ens en van ensenyar un pou!!!

■ *La Redacció*

L'Alba i el Pep, amb **Lo Pedrís**, a Berlín

Els germans Martí i Marçal Mestre al pic de Creussats, entre Franca i Andorra, amb **Lo Pedrís**, a final d'estiu.

DIADA DE CATALUNYA: L'ONZE DE SETEMBRE DE 2019

Grup de Vilaplana, l'Aleixar i Maspujols per la Diada Nacional de Catalunya a Barcelona.

ACTIVITATS

■ *Montse Ferré*

El dia 23 de juny es va celebrar la Processó de Corpus. Els carrers del poble van quedar ben engalanats amb unes boniques catifes fruit de l'esforç, també, dels nostres infants, com és aquest preciós exemple. >

El dia 06/07 es va inaugurar l'exposició d'aquarel·les de Fina Royo a la Sala de Cultura organitzat per lo Pedris.

Inauguració de la Xalateca

El dissabte 20 de juliol, a la plaça de la Vila, es va realitzar el concert d'estiu a càrrec de la Coral Amics de la Cançó.

El divendres 5 de juliol, a la Sala del Casal Vilaplanenc es va estrenar l'obra *Decidir que sí*, a càrrec del Grup de Teatre de Vilaplana.

El dissabte 13 de juliol es va realitzar la sortida de la 10a Caminada Nocturna. Al final de la caminada, i com cada any, vam poder gaudir d'un bon bany a la piscina.

■ *Mar Joanpere Foraster*

PART III

El Col·lectiu Llibertari de Vilaplana:

Llibertat versus burocratització: diversificació de les lluites

E.2. Recordo que nosaltres una vegada volíem anar a jugar a futbol i necessitàvem un sac de guix per pintar el camp. L'ajuntament ens va dir per fer això heu de fer un club amb president, secretari...i quan ho tingueu us donarem el sac de guix. Vam agafar, vam anar a comprar un sac de guix, vam marcar el camp i au! Nosaltres el que volíem era jugar a futbol. Tot això només són eines del sistema per acabar-te neutralitzant. Quan tu passes a dependre totalment de les institucions, ajuntaments, Generalitat, per fer qualsevol cosa, un partit de futbol o una revista, el sistema et pot neutralitzar amb tota la burocràcia. També hem de tenir en compte que en aquells moments estàvem construint un nou país i que per tant hi havia molts buits legals o moltes coses que no estaven reglamentades. I la construcció de la democràcia també va passar per omplir aquests buits amb la capacitat de neutralitzar moltes coses que s'estaven fent. Tot això ens va fer créixer molt, no en nombre de gent però sí en compromís. Hi havia gent compromesa que ens ajudava amb la revista i tot això ens permetia fer més coses. Ens vam poder involucrar més en els actes de la festa major i començar a fer actes més alternatius en aquests entorns. La gent se sentia més còmode amb això i va fer que comencessin a participar persones que no eren ni d'esquerres. Es posaven allà on hi havia la joventut i podien fer coses. Tots aquests actes que ens van generar tanta projecció enfora ens va fer crear aliances amb moviments més enllà de Vilaplana, sobretot amb els moviments antinuclears i antimilitaristes. En aquella època nosaltres ens havíem d'enfrontar a l'objecció de consciència, que es va començar a reconèixer quan

es va aprovar la constitució però que encara no va ser regulada fins uns anys més tard. El que passava és que quan era el moment de marxar, la gent es presentava amb les motxilles i tot i nosaltres sense res dient que no marxàvem. Tot era en aquell mateix moment i clar, ells no sabien ni què fer amb tu. Hi havia un buit legal molt gran que nosaltres l'intentàvem aprofitar, però això després volia dir que no podies ser funcionari, per exemple. No era a canvi de res.

E.I. Vam fer una cosa molt gràcia-
osa contra la mili, vam anar davant el
govern militar de Tarragona i ens vam
encadenar per allí, a uns arbres i es-
va posar a ploure. Nosaltres allí enca-
denats i els militars a dalt rient-se'n.
A més, van desviar el trànsit i ens vam
quedar totalment sols, sense periodistes
ni trànsit ni res quan el que volíem era
que sortís la notícia. Al final va caure poc
o molta pedra i vam decidir desencade-
nar-nos i marxar.

E.2. Aquest moviment d'objectió també ens va fer perdre una mica les arrels al poble perquè no podíem estar a tantes coses. També va coincidir que era el moment que construïen la central nuclear d'Ascó, Vandellòs ja estava construïda. Nosaltres vam fer una diada antinuclear juntament amb el Comitè Antinuclear i va venir la Guàrdia Civil a fer fotografies a tothom que havia vingut. Vam ser l'únic lloc de l'Estat en aconseguir un permís per fer un acte perquè el Maties Vives, que el teníem d'advocat, ho va negociar amb el Governador Civil. Tot això ens va connectar molt amb la gent del Priorat, de la Fatarella, amb l'alcalde d'Ascó, el Joan Carranza, amb el col·lectiu Flors i Violes de Reus. Nosaltres al principi no sabíem ni on era Ascó. Cadascú de nosaltres es va vincular més a unes o altres coses. El tema era que en un principi com que només estàvem des de Vilaplana per Vilaplana era molt diferent que quan ens vam començar a vincular amb el territori i les altres lluites. La part bona és que nosaltres érem molt àgils, no perdíem molt temps en decisions, les nostres assemblees eren o al futbolín o al cafè del poble, no calia que quedéssim mai. Érem un grup d'amics que sempre ens trobàvem i teníem molt clar que quan ens venia algú a dir allò de "podríeu fer..." la resposta sempre era "fes-ho tu". Sabíem que no arribàvem a tot encara que la gent ens atribuïa una certa responsabilitat a l'hora de fer les coses.

E.1. Al poble hi havia com dos grups de joves, nosaltres érem 8 o 10, no ens vam apuntar o afiliar mai. Vam començar quatre o cinc i allò es va anar fent gran, en els moments en els que les coses anaven més bé, per exemple quan

vam portar el Moustaki gairebé tothom s'identificava amb el col·lectiu, tothom volia participar, tothom organitzava. Ara quan amb Quilapayun ens van faltar un munt de diners tothom xiulava i mirava cap un altre cantó. Hi havia un altre grup de joves més desinteressats. No hi havia cap mal rollo entre nosaltres, simplement ens movien coses diferents. Fins i tot vam fer un partit de futbol contra els altres, i al nostre equip hi havia gent que tampoc tenia cap ideologia, però per distracció venien. Nosaltres als altres els dèiem "l'equip dels fatxes", ells no sé com ens deien a nosaltres. Nosaltres tots teníem renoms als partits, el barricada era el porter... i amb nosaltres hi va acabar participant gent molt llunyana a posicions esquerranes, però gaudíem molt fent les coses. També al final era molt complicat que vingués gent nova, nosaltres ho basàvem tot en l'actitud davant les coses, era molt personal i clar, no tothom s'hi avenia. També va arribar un punt que dins el poble vam trobar un topall, ja no podíem fer o créixer més. Nosaltres per exemple teníem un capellà que activava totes les nostres actituds, després de moltes queixes al bisbat van canviar-lo i en van posar un de més neutral que era més amic nostre. De fet, nosaltres vam ser els únics que quan va marxar del poble li vam fer un regal.

E.2. Nosaltres penso que sempre vam tenir un sentit del concepte llibertari molt gran. Per a nosaltres, dins el món llibertari hi cabia tot. Partíem d'una llibertat que es basava en assumir la responsabilitat de tots els actes que fèiem. Tot començava amb nosaltres. Nosaltres no dèiem no facis la mili, nosaltres no fèiem la mili, i respectàvem que cadascú fes el que considerés, no ens hi posàvem.

Nosaltres vam començar més o menys amb les primeres eleccions, de la mateixa manera que no ens vam constituir mai amb uns estatuts i una organització i ens vam constituir com a col·lectiu, a mesura que anàvem fent actes la gent ens reconeixia com a col·lectiu. Això es va acabar quan vam deixar d'utilitzar el nom del col·lectiu. Però mai va ser, ara ens constituïm i ara pleguem. Això vol dir que si demà fem un acte i el firmem com a Col·lectiu Llibertari de Vilaplana com que no el té registrat

ningú, encara és viu. En aquell moment si que és cert que nosaltres per certs grups vam crear un referent, bé, referent no sé si és la paraula però si que a partir de les nostres dinàmiques a altres municipis van començar a sortir grupets de gent que es movia. No paraven de sortir lluites per tot arreu, que si contra la OTAN, que si contra la Pedrera, Nuclears... i els mitjans ens donaven molta cobertura, de fet els mitjans eren molt més oberts que ara. Ens feien moltes entrevistes i nosaltres sempre hi anàvem. Vam estar a la COPE fins i tot. En aquells moments els mitjans no responien als interessos privats de les empreses com ara. Els periodistes que hi treballaven tenien inquietuds i llibertat per portar a qui creguessin, depenia molt més del periodista que no pas de la radio. Fins i tot hi va haver ràdios que ens van fer uns anuncis *xulissims* dels actes i concerts que fèiem, tot gratuït. Abans hi havia un criteri molt més periodístic i no tan polític com ara.

Col·lectiu Llibertari de Vilaplana o la transformació personal i col·lectiva

E.1. Jo penso que el que més vam demostrar durant aquell temps és que no hi ha objectius impossibles. I que des de Vilaplana podíem arribar a tot arreu.

E.2. Jo penso que parlar de transformació és ser agosarat però sí que

vam contribuir a forçar algunes línies transformadores que naixien en aquell moment. Per exemple tota la tasca social que vam fer per visualitzar tots aquells col·lectius que no és que fossin minoritaris sinó que estaven oprimits o que eren diferents. En això nosaltres vam contribuir a fer d'altaveu de col·lectius i lluites, des d'un desconeixement total nosaltres anàvem aprenent amb tot això. Per exemple, la lluita del moviment ecologista o pacifista, nosaltres apreníem moltíssim mentre ho reivindicàvem. També era molt important adonar-nos que era possible fer coses, això sí que era important. Es va generar una mentalitat molt oberta en nosaltres i això ens va fer contribuir molt a desdramatitzar mentalitats oposades perquè les afrontàvem cara a cara. Això no és gens fàcil i nosaltres hi vam contribuir en algunes ocasions d'una forma gairebé explosiva, convertint el conflicte en un element dinamitzador. Generàvem conflicte per trobar sortides a les coses.

E.1. Nosaltres sempre, sempre amb el que vam fer ens vam divertir. Moltes vegades la gent lluita i no es diverteix. **E.2.** Sempre ens ho vam passar molt bé amb un sentit molt gran de responsabilitat. De fet, jo no entendria la llibertat sense responsabilitat. També vam revolucionar molta gent tractant temes molt nous com l'avortament que fins aquell moment hi havia hagut moltes dones que havien perdut fills i en canvi era un tema que no es tractava i nosaltres li vam dedicar molts articles a la revista, encarant-ho amb el tema de la planificació familiar. O també el tema de la sida, que era un problema que començava a sortir però encara molt minoritari, nosaltres parlàvem molt d'aquests temes sexuals de prevenció. A Vilaplana per exemple, arran d'aquesta experiència es va obrir un local pels joves que tenia la clau sempre al costat de la porta. Era una *discotequeta*, tots els joves hi podíem anar, a dins hi havia un equip de música i alguns discos, quan volíem hi anàvem i fèiem ball, era llibertat pels joves, els adults mai hi van entrar, ni s'ho van plantejar. Era tot autogestionat, hi havia alguns socis que pagàvem quota perquè pogués funcionar així. Aquest espai però no tenia res de social ni de contingut, només era per passar-nos- ho bé, escoltar música, no per fer política, però es fes o no, ja era de molta llibertat. La llàstima va ser que

la droga va acabar amb totes aquestes coses. La droga va ser un element infal·lible del sistema perquè la gent es barallava i s'acabava amb aquestes iniciatives. Quan van entrar les drogues més dures i la gent s'hi va començar a enganxar es van destruir molts moviments socials. Nosaltres per exemple, en el món llibertari, que érem molt tolerants amb tot, amb això vam tenir molts problemes. Arriba un punt que clar, nosaltres per exemple estàvem units en una taula i es generaven espais de socialització paral·lels i això trencava una mica la dinàmica del col·lectiu. Clar, la droga no te la pots prendre al cafè del poble i nosaltres estàvem acostumats a prendre les decisions més importants jugant al futbolí!

E.I. Aquella època va ser per nosaltres una autèntica universitat popular de la vida en la que pensàvem contribuir als grans canvis que creiem que eren necessaris al planeta. La història, però, ha anat més lenta del que esperàvem. Malgrat tot, moltes coses que semblaven impossibles han fet un tomb de 180 graus, com per exemple l'obligatorietat del servei militar, la consciència ecològica, el fet de viure en parella sense legalitzacions civils o eclesiàstiques, la consciència independentista, etc, etc.

El Col·lectiu Llibertari de Vilaplana és un referent entre les lluites pel territori al Baix Camp i una evidència històrica que demostra, encara avui en dia, que un dels èxits principals de les lluites socials rau en la capacitat d'establir llaços d'amistat i solidaritat. Només així es pot trencar amb el silenci i la por i teixir complicitats segures capaces de fer arribar el motor de la revolta de Vilaplana al món.

■ ■ ■

Sí a la millora, no a la duplicació de la carretera la Selva-Almoster

■ *Plataforma en Defensa del Territori de la Selva del Camp*

Els darrers anys, el territori i el sector agrícola han estat una font de negoci per respondre als interessos especulatius dels ens de poder. Una de les lluites en defensa del territori que ha estat silenciada els últims anys, i que actualment es troba de nou força activa, és per la no duplicació de la carretera la Selva-Almoster, impulsada des de la Plataforma en Defensa del Territori de la Selva del Camp. Aquesta plataforma, formada per veïnes i veïns de la població va ser creada fa anys per fer-ne front, entenent com absurda i innecessària una macroinfraestructura uns metres més amunt de l'actual, i amb un traçat gairebé paral·lel, per connectar dues poblacions petites. En el seu moment, aquesta Plataforma ja va presentar una sèrie d'al·legacions que no van ser escoltades. Tampoc es va obrir un espai de diàleg per posar sobre la taula les necessitats reals de les veïnes i veïns, en comptes d'obrir un procés de trinxament i expropiació del terreny agrícola.

Un dels motius que porten a la Diputació a tirar endavant aquesta macro-obra és alliberar de cotxes el centre de la població d'Almoster. Davant d'això ja existien altres projectes que tenien en compte una millora al respecte, i des de la Plataforma sempre s'ha defensat una millora del traçat. Si per altra banda, el que es busca segurament és una nova connexió amb Reus, aquesta és absurda ja que la C-14 ja ens dona una molt bona i ràpida connexió amb la capital de la comarca. A més a més, des de la Diputació es defensa que "la solució més econòmica, més rendible socioeconòmicament" i menys complexa és construir un nou traçat. Amb això entenem el caràcter d'interès econòmic que pren aquest projecte (tot i que sabem que a llarg termini, el cost, i no només econòmic, passarà a ser molt superior).

Que s'avantposi el suposat estalvi econòmic per davant de la qualitat de vida de les persones, el medi ambient, la tradició agrícola, així com la conservació dels béns paisatgístics, denota una política disposada a fer del territori mercaderia.

A més a més, existeix un informe de la mateixa Generalitat desestimant una nova via, que especifica que en cas de que existís hauria de respectar al màxim el traçat actual i s'hauria de tractar d'una via de circulació lenta. Tot això xoca de front amb el projecte que es pretén tirar endavant des de la Diputació.

És per això que des de la Plataforma en Defensa del Territori de la Selva del Camp esgotarem totes les vies legals possibles per aturar aquest disbarat de projecte. I malgrat les dificultats que ens trobem, i que des del nostre propi Ajuntament se'n vulgui silenciar o censurar, la nostra resposta sempre serà defensar el territori i la qualitat de vida de les veïnes i els veïns.

22 de setembre del 2019

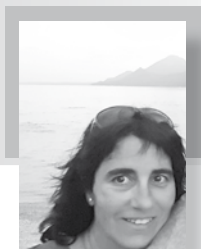

VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados

SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores
al instante

977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 **REUS** (Tarragona)

■ *Dolors Sentís*

Ja fa una pila d'anys, a Vilaplana, un poble al peu de la Mussara, hi vivia una nena que es deia Rita. La Rita era una nena peculiar: li agradava anar en bici, pujar muntanyes, escalar, fer excursions i li encantava trobar-se amb els seus amics a la Planeta per jugar hores i hores.

RITA: Avui podríem jugar a bàsquet...que us sembla??

ROC: Siuuu, fem un 21??

JOFRE: Jo em quedo aquí al gronxador amb els petits, que si no enreden per la pista.

AGER: D'acord, jo sí que jugo. Però he de marxar aviat, que m'esperen a sopar.

I així passaven les hores, els dies, les setmanes, els mesos i els anys.

Al poble també hi havia un grup de jóvens, una colla d'eixelebrats, però eixerits nois i noies que organitzaven concerts, festes, jocs pels nens a les festes majors..., el seu president es deia Jordi. Un bon dia en Jordi va decidir sortir a caminar, i camina que caminarà va anar pujant muntanyes i baixant a les valls. Sense adonar-se'n se li va fer fosc.

JORDI: Uiuui..... em sembla que se m'ha apagat el llum...i no sé on sóc.....i.....mamaaaaaa, m'he perdut!!!! Mentrestant a Vilaplana, els seus amics del grup de Joves, van començar a amoïnar-se. La Sandra, la Marina, el Joao; com que no es coneixien el terme, van anar a la planeta, a veure si trobaven la Rita per ajudar-los. Quan van arribar, tots els nens eren dalt el tractor d'en Pep el Bomber, com xalaven fent tómbos al pàrquing!!

SANDRA: Hola nois!!! Que se'ns ha perdut el Jordi, ha marxat a primera hora i encara no ha tornat!! Ens podeu ajudar?

RITA: I tant!! Cap a on ha anat?? Camí de les Tosques? Cap a mas d'An-

L'ALTRE CONTE DE SANT JORDI

guera??

ROC: Potser és a l'Aleixar?? No hi té família??

JOFRE: El Jordi sempre parla de la Mussara, potser ha pujat pel camí de les Campanilles.

MARINA: No sabem res....però estem cagats!!! Diuen que per allà dalt en aquests cingles, a les coves, s'hi amaguen bèsties pudentes!!!

PEP: Vinga va, que segur que no n'hi ha per tant....començarem a buscar ara mateix. I per si de cas, truquem a en Momi, que activi la cerca pel Montsant....que no se sap mai.

Van començar a pujar muntanya amunt, uns quants pel camí de les Tosques, d'altres per Campanilles i d'altres per

Garrigots. Quan van ser dalt de tot, van enfil·lar cap al refugi de la Mussara..., no havien trobat res. Al refugi,

s'hi havia posat la boira..., no es veia res..., de sobte es va sentir un crec d'una branca... DRAC: Bona nit, què us passa vailets?? D'on veniu tan suats i esbufegant...

T O T S :
OOOOOOOOOOOOOH!!!!

RITA: Pe pe pe però com pots ser?? Si ets un drac!!!

DRAC: Sí senyora!! Ho has endevinat. I no patiu, no menjo nens i nenes, tinc un hortet i em faig les meves verdures ecològiques i amb quatre gallines que em donen ous..., unes truites brutals!!

AGER: Ostres Sr. Drac, ens podria ajudar?? Un amic nostre, bé amic d'aquests eixelebrats, s'ha perdut, es diu Jordi i des d'ahir que no ha tornat a casa.

ROC: Ha vist algú pels voltants??

DRAC: Doncs no, la veritat és que avui he estat molt enredat plantant patates, ja sabeu que això de l'hort porta molta feina. Però no patiu, ara mateix ens repartim el terreny i jo volaré per sobre el bosc, a veure si el veig. Bé, em posaré les ulleres que em va fer la Mireia que sóc gran i ja vaig perdent vista, i així hi filaré més.

Tots junts van començar a buscar un altre cop. Aquesta vegada el terreny era més pla, i avançaven de pressa. Tot d'una el Drac va veure alguna cosa que es movia.... va sentir uns gemecs.

JORDI: Auxili!!! Socors!!!! Aju-deu-me!!!! Estic aquí en un forat!!!

RITA: Jordi!! Jordi!! Quin forat més fondo!!!

DRAC: Això son els avencs de la Febró. Però com pots haver caigut.... Ara t'ajudarem.

PEP: Porto una corda a la motxilla, il·lumineu amb les llanternes.

JOFRE: Jordi, lliga't a la cintura la corda... ho sabràs fer??

JORDI: Jooo mmmmm ai.

PEP: Ja baixo jo fent rappel, he estat de curs de rescat a alta muntanya, i m'han ensenyat com s'ha de fer.

Llavors, la Rita i els seus amics van lligar la corda a una cama del drac, aquest va començar a estirar i estirar, i poc a poc van anar pujant en Jordi i en Pep.

TOTS: VISCA!!!

JORDI: Gràcies, gràcies, nois!! Moltíssimes gràcies!!! Quina il·lusió veure'us us us.....si és un drac!!!!

RITA: Síii, i sort d'ell que t'ha trobat, que si no encara hi fores. El grup de Joves organitzeu concerts de Catarres i Dr. Prats i nosaltres els nens organitzem el teu salvament.

Poc a poc es va anar fent de dia, sortia el sol i els va anar il·luminant a tots. Amb llum de dia el Drac tenia una presència espectacular.

DRAC: A veure que us sembla... us convido a esmorzar al casal.

RITA: Sí, sí, quina gana que tinc!!!

Tot baixant cap a Vilaplana van trobar un noi.

MOMI: Bon dia, nois!!!

TOTS: Momi!!! Bon dia!!! MOMI: Què, tot solucionat??

AMIC: Sí, saps qui ens ha ajudat?? Un drac!!

MOMI: Ja ho veig, ja... jo el conec fa molt temps aquest drac, tomba molt pel Montsant i muntanyes de Prades. Hola Keni, com va tot??

DRAC: Doncs molt bé, ahir a la nit estava passejant pels voltants del refugi de la Mussara i vaig sentir unes veuetes....i ja saps com sóc...si puc ajudar...

I així, entre rialles, converses i una mica de son, van acabar esmorzant tots un pam de llonganissa de la Matilde,

amb un bon grapat de fesols i tomàquet. Bé, en Pep el bomber dos pams, que li agrada molt la llonganissa. I el Pep Manu, sense tomàquet que no li agrada gens.

La Rita, li ensenyava en un mapa al Jordi, tots els camins que envolten la

Mussara, el Roc, el Jofre i l'Ager, envoltaven al drac Keni, que explicava contes fantàstics i en Momi i en Pep el bomber escoltaven embadalits al Pelli, que ha fet

un pou....i ha trobat aigua!!!!

I vet aquí un gos i vet aquí un gat i un drac, aquest conte s'ha acabat.

■ ■ ■

El rei Lleó

■ *Dolors Sentís*

Durant el curs 2017-2018 i 2018-2019, l'escola Cingle Roig, va oferir una extraescolar anomenada Teatre-ball, impartida per la Soraya Àvila. El primer any, a part d'una classe oberta per als pares i mares i altres interessats, van fer una part d'un musical anomenat Annie. Vam quedar bocabadats de la professionalitat de la Soraya i de l'interès que desperta en els nostres fills i filles. A part de ballar, que els agrada molt, ensenya a cantar, improvisar, emocionar-se, i treballar en grup, perquè allò que representin els quedi el millor possible.

Enguany, la Soraya, que és molt atrevida, els va fer representar un Rei Lleó adaptat, esplèndid!!! I per demostrar el seu treball, van fer una representació a la sala parroquial.

Les nostres filles es devien sentir actrius de Hollywood, estava ple de gom a gom, els nervis devien estar a flor de pell, ens van fer gaudir una bona estona i riure en algun moment, però sobretot ens van emocionar, vam veure com gaudien, es miraven amb complicitat i buscaven els ulls de la Soraya que els donava l'aprovació encara que no seguissin el guió.

Enguany hi torna, crec que tindrà molt d'èxit, a veure què ens prepara!!!!

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - ENERGIA SOLAR
C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384
taller@rafelsans.com

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILLELA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

La Xalateca

■ La Coordinadora Xalatecaire

En una de les moltes tardes al Casal, xerrant xerrant, va sortir a tomb a la conversa una idea comuna de crear al poble, un espai i un temps per al joc, pensat tant pels més petits com per als més grans.

Va ser així com, quan s'ajunten sinèrgies i coincidències, comença de debò l'engrescament per un projecte fins ara tancat en un dels calaixos del nostre imaginari. A partir d'aquí va començar el joc: afegint-se noves jugadores i elaborant les regles de com voldríem que es pogués jugar.

De tot aquest procés per plasmar aquest ideari somiat, en va acabar sortint **La Xalateca**, o dit d'una altra manera, un lloc on poder anar a jugar i xalar els nens i nenes amb els adults i la família.

El primer escull a resoldre era a on situaríem el lloc físic on poder portar a terme aquest projecte i, ràpidament, vam coincidir en què a la Casa de Cultura hi encaixava a la perfecció; a més, sabíem que l'antic telecentre estava en total desús. Vam preparar quatre documents amb la proposta i els objectius, i cap a l'Ajuntament hi falta gent. No cal dir que aquesta hi va ser molt ben acollida des del primer moment, i després de demanar-nos de redactar un projecte més acurat, tot van ser facilitats per poder-lo fer realitat. En un no res i aprofitant una subvenció, es va arranjar i pintar el local i fins i tot n'hi va haver una part per poder començar a comprar materials lúdics i educatius per als més petits.

És a partir d'aquí que aquest grup de persones vam arromangar-nos amb tota la il·lusió a dissenyar l'espai, a pensar-ne el nom, crear un logo identificatiu, les normes d'utilització, les possibilitats, les activitats, etc.

Vam incorporar també en el projecte, la biblioteca annexa existent, per fomentar el gust per la lectura, alhora que fos l'espai també per als jocs de taula. Es pretén també d'aquesta manera dinamitzar la biblioteca i ampliar-ne el fons bibliogràfic.

La Xalateca és, doncs, un espai de trobada entre els infants i adults del poble per gaudir del joc lliure, creatiu i de la lectura, i alhora, aprendre, compartir i socialitzar-se. És gestionat en tots els seus aspectes des del voluntariat. És composta per dos espais annexos i diferenciats:

LaXalateca pròpiament dita: espai per a infants fins a 8 anys, amb diferents racons per al joc (nadons, psicomotricitat, construccions, simbòlic, etc.)

La Biblioteca: espai per a infants i adults fins a 99 anys, amb l'espai i l'oferta de llibres per llegir i consultar, els racó dels contes pels més petits i l'espai i l'oferta de jocs de taula per a totes les edats.

El dia 30 de juny d'aquest any vam fer la inauguració d'aquest nou espai per al poble, amb una nombrosa participació ciutadana, primer acte presidit pel nou alcalde Josep Bigorra, i les regidores de Cultura sortint, Jacqueline Mestre, amb qui hem començat es-

tretament aquest projecte, i l'entrant Magda Montlleó, amb qui volem seguir amb el mateix tarannà.

L'accés a aquests espais per part dels infants, s'ha de fer sempre acompanyats per una persona adulta que serà la que els atindrà degudament i en serà la responsable de la cura i vigilància, així com de vetllar que es compleixin les normes durant l'estada.

Com que els espais són compartits amb d'altres entitats del poble, aquestes sempre tenen prioritat d'ús en els seus horaris habituals de reunió o en els diferents actes programats.

Per tal d'accedir-hi s'ha creat el grup de **WhatsApp "La Xalateca"** que serveix tant per sol·licitar-ne les claus com per fer difusió de qualsevol informació o notícia interessant pels i les xalatecaires. L'horari d'ús és limitat de 9 a 21 h.

Així mateix hem creat també el compte d'**Instagram @laxalateca**.

Vam pensar que durant l'estiu no hi hauria massa ocupació a La Xalateca, doncs crèiem que la vida a l'estiu és bàsicament a l'aire lliure i a la pisci-

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

C/ Cornudella del Montsant, 39
Pol. I. Agro Reus 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - 977 327 350 Fax 977 124 014
comandes@cr4.cat - www.cr4.cat

na. La nostra més que agradable sorpresa és que això no ha estat així, sinó que rarament és el dia que no hi ha anat algú o altre.

Això ens dona energia i ganes per poder seguir preparant i realitzant altres activitats a l'entorn dels infants i les famílies. La primera d'elles va ser el **Xalatectures**, activitat realitzada a la pista del Casal la tarda del dia 24 d'agost, amb l'eix vertebrador en l'experimentació de les textures, mitjançant quatre racons: un camí per peus descalços i ulls clucs amb diferents materials i tactes, l'experimentació amb les diferents possibilitats de creació de bombolles de sabó, un sorral per a nadons, i una piscina de fang que va ser la delícia de la canalla. Una

tarda que vam gaudir petits i grans.

Tenim doncs un futur engrescador, ple d'il·lusió i ganes de seguir oferint activitats per a tothom. En cartera ja programats, un **Xalaconte** musical per la Festa Major, una **Xalaxerrada** sobre el joc lliure i la **Xalataula**, una marató de jocs de taula....

Volem, per últim, demanar la col·laboració en aquest engrescador projecte, de tothom que hi estigui interessat, doncs ja sabem tot el que costa tirar endavant des del voluntariat qualsevol iniciativa per petita que sigui. I no voldríem acabar aquest article sense agrair de tot cor a les persones que ja han col·laborat, oferint les seves habilitats i els seus recursos casolans i materials per

dotar la xalateca i augmentar el fons bibliogràfic.

UN PROJECTE DEL POBLE PER AL POBLE.

Així doncs, a xalar que comença la gresca.

■ ■ ■

FESTIVAL D'ESTIU

Festival d'estiu 2019

■ *Marina Torruella Mestre*

El festival, per a nosaltres, no només és ensenyar a les nenes i els nens a ballar. Sinó donar tot el millor de nosaltres durant l'estiu. Fent el festival hem volgut crear nous vincles amb les nenes i nens que hi participen, i també que els creïn entre ells.

Encara que hagin passat gairebé dos mesos, seguim sentint el festival com el primer dia.

Tres estius gaudint dels nens, gaudint de la música, creant coreografies, disfrutant el ball, la representació...

Aquests tres anys hem intentat donar un missatge al públic, cada festival tenia un tema a representar. El primer any, el 2017, totes les cançons eren tretes de musicals diferents com ara "El Rey León", "High School Musical", etc... L'any 2018 vam intentar que el públic imaginés que estaven tots en un avió de manera que cada cançó era d'un país diferent i així ells viatjaven de país en país. I aquest any, l'últim, la nostra intenció era que el públic viatgés en el temps, que

cada persona identifiqués cada cançó en un any, des dels 60 fins a l'actualitat.

Com a "monitores", -a monitores ens referim a organitzadores del festival- vivim l'espectacle com una cosa única. Quan veiem als nens i nenes sortir a l'escenari amb cara d'il·lusió per ballar el ball que han estat assajant durant tant de temps, és indescriptible la il·lusió que ens fa. És un *subidón* cada vegada que una cançó comença a sonar i quan, a la vegada, els focus omplen de llum l'escenari.

A més a més, la sensació de sortir a l'escenari a ballar el teu propi ball, o representar el teu propi gag és increïble. Aquells nervis que al principi quasi t'ofeguen són increïbles, quan van passant a mesura que vas actuant o vas ballant l'actuació que has estat preparant.

I no parlar de la satisfacció al veure que tot ha sortit bé, com ho gaudim tots nosaltres al veure que el públic s'ho passa bé.

És una immensa satisfacció sortir allí dalt i que després de la salutació final les nenes i els nens et diguin "m'ho he passat molt bé" o bé quan acaba el festival, s'obren els llums de la sala i el poble

ve a felicitar la feina feta. Produeix una sensació i una satisfacció inexplicable.

Com ja vam dir el dia del festival, aquest any teòricament ha sigut l'últim any que per part nostra fem el festival d'estiu, ens fa molta nostàlgia abandonar-ho ja que ens ho passem superbé... Però ens fem grans, i cada any tenim més feina i més responsabilitats.

Per això també aprofitem l'escrit, per dir que si a algú li fa il·lusió continuar fent el festival, endavant, i sense cap dubte, si fa falta ajuda, nosaltres estarem encantades d'ajudar en el que faci falta.

Estem eternament agraïts a tots els pares i mares que ens han donat tot el suport que hem necessitat en cada moment.

■ ■ ■

TERTÚLIA: DIETA PER REFREDAR EL PLANETA

■ *Isabel Salvat Salvat*

El dia 25 de juny, a la Casa de Cultura de Vilaplana, l'Anton Soler i Ferrater va encetar una tertúlia sota el lema «**Dieta per refredar el planeta**». Amb força públic i després de una presentació impecable per part de la Jacqueline Mestre, llavors regidora de cultura, l'Anton ens va agrair que compartíssim la seva preocupació per la salut del planeta. Ens va explicar que si, abans, com a metge, es preocupava per la salut de les persones, des que es va jubilar és la salut del planeta la seva màxima preocupació.

Amb un «Sabieu que...» va anar introduint dades (constants vitals de la Terra, les va anomenar) esfereïdores sobre aquesta salut. Ens va dir que el planeta té febre ja que les zones properes a l'Àrtic han arribat enguany a temperatures pel damunt dels 33° de forma continuada i amb pics de 40°. Han desaparegut glaceres a Islàndia, a Grenlàndia i al nord de Canadà. S'han format centenars de llacs a l'Himàlaia per la descongelació de les glaceres dels cims. Ara mateix ja hi ha refugiats climàtics. No ens podem imaginar quants n'hi podrà haver en pocs anys.

També va parlar del dramàtic increment de la concentració de gasos d'efecte hivernacle. En concret, va parlar del CO₂ i del metà, que té un efecte 21 vegades superior al CO₂. Va relacionar l'emissió de CO₂ amb la invenció de dos artefactes *diabòlics*: la màquina de vapor i el motor d'explosió. Aquests artefactes han alliberat a l'atmosfera, en pocs anys, els combustibles fòssils que tenia emmagatzemats la terra. Va establir una equivalència entre el petroli que consumim per any i l'efecte, pel que fa a les calories emeses, d'una bomba nuclear (4.770 milions de tones de petroli/any = 2.330.000 bombes de Nagasaki = 6.400 bombes/dia).

Va explicar la relació que existeix entre les altes concentracions de metà i la dieta carnívora, ja que les vaques alimentades de forma intensiva produeixen fins a 300 litres de metà per animal/dia!. A això cal afegir la desforestació provocada per procurar-les pastura (i el bosc retira de l'atmosfera els gasos d'efecte hivernacle), el trasllat del pinso d'un continent a un altre i la despesa energètica per congelar la carn i transportar-la (els avions són altament contaminants). Es veu que cada segon desapareix del planeta una quantitat de selva similar al que ocupa un camp de futbol. Com a conseqüència de la desforestació s'extingeixen espècies, 200 per dia.

Després d'aquest panorama tètric, va parlar de fets esperançadors. Per l'Anton, la Greta Thunberg és un àngel, i els moviments que ha engegat, *Fridays for Future* i *Extinction Rebellion*, tota una esperança. Lo Pedrís ja va publicar en el butlletí del mes de

juliol un article de l'Anton, «Greta la visionària» on explica qui és aquesta nena i què representa pel futur del planeta.

Va acabar parlant de quines coses podem fer, de manera individual i col·lectiva per deturar el desastre. I ens va animar a publicar una llista de 12 accions, el que ell anomena «**DECÀLEG BREU DE COM REFREDAR EL PLANETA**»

1/ Una dieta amb pocs productes animals. La ONU i els científics alerten que la ramaderia industrial té un gran impacte pel medi ambient i per la nostra salut. La carn i els productes lactis no ens són imprescindibles.

2/ Consumir productes locals. Es calcula que la majoria dels aliments recorren una mitjana de 5.000 km abans d'arribar-nos al plat. Els productes més sostenibles són els que es produeixen a prop de casa nostra.

3/ Evitar el vehicle privat. Es motors d'explosió són altament ineficients i contaminants. Millor emprar el cotxe privat el mínim possible: caminar, la bicicleta i el transport públic són alternatives netes. Caminar és el màxim exponent de salut.

4/ Estalviar el consum d'energia. «L'energia més neta de totes és aquella que no es gasta». No ens fa falta tanta il·luminació. És suficient posar la calefacció a 20 graus a l'hivern i a 25 graus l'aire condicionat a l'estiu. Són temperatures agradables.

5/ Agafar menys avions. L'aviació actual produeix més del 5% de tots els gasos d'efecte hivernacle. Sempre podem viatjar a entorns pròxims. El tren és el mitjà més sostenible de tots i resulta molt agradable.

6/ Abonar-se a una companyia d'energia neta. Amb el diners que pagaràs, sabràs que aquesta companyia només adquirirà electricitat obtinguda de fonts renovables. Un motiu d'alegria cada mes.

7/ Deixar d'invertir en combustibles fòssils. La majoria de bancs segueixen invertint-hi. Assegura't que els diners que diposites al banc no vagin a produir més gasos d'efecte hivernacle. Hi ha banques ètiques. Et sentiràs millor.

8/ Comprar menys roba. Comprem 4 vegades més roba que abans i la portem molt menys, la indústria tèxtil és la

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

L'ESPECTACLE DE L'ANY.

LA NIT DEL VALENT

■ *Ben Aixà i*

■ *Isabel Salvat.*

Acomençaments d'estiu hi havia uns cartells pel poble que semblaven de mentida. Anunciaven el 1r Festival d'Arts Escèniques ProsCrits: a la Torre del Valent, hi actuaria, el 15 de juny, la Pepa Plana i el Leo Bassi! No podia ser que a 3 quilòmetres de Vilaplana s'hi reunís la millor pallassa i el millor bufó del món. Però es podien comprar entrades i darrera hi estava el Gilbert Trilles, així que devia ser veritat.

Després vam saber que, en l'organització, no hi era només el Gilbert-Struc; sota el nom de ProsCrits hi havia la nostra Mercè Mariner, el Francesc Garrido, l'Helena Tarragó, el Jorge Varela, la Xell Fernández, parella del Gilbert, i un grup de voluntaris. Un col·lectiu potent però no gaire nombrós, tenint en compte que l'organització va resultar impecable i que, a més, tots jugaven algun paper en el Festival, des de portar la barra i el sopar (la Mercè i la Xell, increïbles cambreres); fer les presentacions (l'Helena i el Francesc) i la música en directe del final (l'Helena, veu i el Jorge, teclats).

Amb les entrades a la mà i mitja hora abans que comencés, estàvem pujant el camí de la Torre del Valent, encara incrèduls pel fet que s'hagués pogut muntar un espectacle d'aquesta qualitat i preguntant-nos què fariem amb el cotxe. Com hi cabríem a la casa rural? A partir d'aquest moment, tot van ser sorpreses i cap d'elles desagradable, ben al contrari.

Primera sorpresa: tota una esplanada per aparcar, amb persones molt amables que t'indicaven on deixar el cotxe. Segona: la Torre del Valent; l'edifici de pedra vista, imponent, semblava vigilar l'ampli espai condicionat per

aquella nit. Tercera: la caravana Struc Magic Theater, escenari de les actuacions, com si fos un carro dels antics còmics, d'esquena a les muntanyes (escenari de l'escenari). Quarta: agafar una cervesa freda, passejar-te i al·lucinar veient els jocs de mans que feien els prestidigitadors en cadascun dels racons.

Anava avançant la tarda, havies saludat tants coneguts i havies conegut tanta gent nova que semblava que amb allò n'hi hagués prou. Una festa d'amics. Amabilitat per tot arreu i màgia sota els arbres.

Però només eren els preàmbuls: cap a les nou, ens van aplegar davant l'escenari i va pujar d'entre el públic la Pepa Plana, amb una ferrada i un pal

de fregar. Des de llavors i fins que no va acabar, va ser un pixar-se de riure (literal). Portava un espectacle que es diu «l'Atzar», fet de tres peces quasi mudes protagonitzades per tres dones: la primera per una que neteja el teatre, atabalada perquè s'ha fet tard i tot ho ha de fer sola. En aquesta, la Pepa va fer ressuscitar expressions que sentíem de petits: les quinientes, Brillo, Brillo! i va fer de coses ínfimes i quotidianes un univers: el problema de xafar el fregat, buscar uns guants que li fessin conjunt amb les sabates (els guants de goma com objecte teatral és una gran troballa de l'espectacle!). La segona estava protagonitzada per una indigent amb un carret que acabava esdevenint totalment màgic. I la tercera era una gitana mig maga, mig acròbata (inefable la seva interacció amb una escala de tisora, entre el Cortázar d'instruccions per posar-se un jersei i la cabra acròbata que es veia anys enrere).

Ha de ser molt difícil idear un espectacle com el que vam veure, s'ha d'observar molt per veure els detalls que la Pepa veu i porta a l'escenari. Especialment perquè no hi ha precedents, com ella mateixa diu «l'humor és molt capritxós, tu rius del que coneixes i et reconeixes. Les dones hem après a riure d'estereotips i codis masculins perquè si no reies, és que eres tonta o no tenies sentit de l'humor. Durant la història hem hagut de riure de coses que a priori no ens feien massa gràcia perquè les dones hem estat l'objecte del riure.»

Ha de ser molt difícil fer un espectacle com el que vam veure, mentre es feia fosc. Fer-lo en un espai minúscul, la caravana Struc Magic Theater. Se n'ha de saber molt per portar el públic com ella ho va fer, amb un domini total de les repeticions, de les mirades i dels silencis. Ja ho dèiem a l'inici: la millor pallassa del món. No en va, aquest

2019 la Pepa Plana ha rebut el premi de Cultura de "l'Associació Periòdica de Premsa en Català" i anys enrere el Cirque du Soleil la va anar a buscar per encarregar-li l'espectacle «Amaluna».

Després vam sopar. L'espai entre la Torre del Valent i un carret de gelats (un altre carro de museu, preciós) s'havia omplert de taules i cadires, amb espelmes que feien més maco el negre de la nit. Hi havia gent que s'havia portat el sopar de casa i d'altres que vam menjar l'amanida, les mongetes amb llonganissa i el gelat de postres que l'organització havia preparat.

Ens hi hauríem quedat, la Pepa sopava a una taula propera, amb sabates normals i sense el nas de pallassa. Hi devia haver música de fons, havia sortit la lluna, s'hi estava tant bé... però tots sabíem que actuaria el gran Leo Bassi[1], així que ens vam tornar a traslladar davant del carretó Magic Theater.

El que va passar a partir de llavors és difícil d'explicar. Hi va haver una estranya conjunció entre l'artista, l'escenari i el públic. Leo Bassi portava el seu últim espectacle: «El último bufón», un recorregut no tan sols a la seva carrera sinó a la història i a l'essència del bufó. Segons ell mateix explica, l'obra va sorgir de la visualització d'unes pel·lícules filmades pels Lumière, on hi sortia el seu besavi Giorgio Bassi. Diu que li va costar molt entendre que «l'aparent simplicitat dels números circenses dels Bassi no sortien de la ingenuïtat o de la innocència sinó que eren una manera intel·ligent de fotre's de la pompositat del llenguatge polític d'aquella època». Que va copsar que el circ dels seus avantpassats «no era un lloc de poesia barata com ho són certes versions del circ actual, sinó l'últim refugi, en clau popular, de l'esperit crític del segle de les llums».

El Leo Bassi va iniciar l'obra amb el seu vestit i tarannà més coneguts: camisa blanca, corbata, americana i pantalons foscos. Crític, provocador, agitador (de llaunes de refresc). L'adopció de la indumentària dels poderosos és una forma que té el Leo Bassi de fotre-se'n? Potser sí, en les reflexions que ell fa sobre aquest espectacle parla de la vestimenta: «La fuerza del Bufón era su extravagancia que lo situaba por encima a las convenciones en una sociedad muy formal y estructurada. Hasta su gestualidad desmesurada y su modo ridículo de vestirse no eran poesía o surrealismo, sino una manera impactante de subvertir la austeridad vestimentaria del mundo conservador».

Ara bé, una americana i una corbata també poden ser utilitzades per fer un striptease a ritme de I Will Survive i passar a una performance sobre el poder feta amb vidres trencats i eskena

nua. Ens va dir que no li sortia gaire sang perquè havia fet el número massa vegades.

Imagino que en aquell moment alguna o moltes coses s'havien mogut dins de cada espectador: la consciència, els pensaments, les emocions. Estàvem preparats per a la tendresa màgica del final: el Leo Bassi transmutat en el Pallasso Blanc dels seus orígens, fent números clàssics i increïbles d'hipnosi i malabars. Ell ha escrit que «el Pallasso Blanc és un personatge que es perfila lluminós i carismàtic en la nostra memòria, el rei de la Pista, el que va encarnar pel públic decimonònic totes les Utopies». Sabem que s'hi ha transformat múltiples vegades, en aquest espectacle i en d'altres, però possiblement mai ho havia fet en un escenari tan semblant al dels seus orígens: el carretó Magic Theater sota les estrelles. Un carretó artesanal (fet pel Gilbert i la Xell), idèntic als dels antics, i una nit quasi de lluna plena.

El Pallasso Blanc es va canviar el gorret cònic per una mitra amb el símbol de l'església patòlica, de la qual ja ens havia parlat abans. I va saltar de l'escenari per portar-nos davant de l'inflable groc, monumental, amb l'aneguet a dalt de tot, apuntant cap a la Lluna i a Júpiter.

Però no s'havia acabat. Estàvem commocionats, remoguts, conscients d'haver viscut un moment únic. I llavors, al teatret, va començar a sonar la música. L'Helena que ens havia fet riu-

re tant com a mestressa de cerimònies també tenia la capacitat de transmutació de tots els artistes: ara era la cantant de CoverH, una cantant fantàstica, de veu potent i versàtil. Amb l'excel·lent teclista Jorge Varela van estar tocant temes dels 80 i dels 90: des de rock dur a new age, passant per funky i pop.

En algun moment el Gilbert va sortir a l'escenari, a rebre l'agraïment de tot el públic. Leo Bassi havia parlat del Valent, del Ramon Trilles. El seu fill mereix el renom, se l'ha guanyat a pols. Ens va dir que havien aconseguit fer un Festival sense subvencions ni espònsors, perquè ho volien així. Amb preus baixos i aforament limitat. Que si haguessin obtingut beneficis haurien anat destinats a una ONG (Open Arms o Pallassos sense Fronteres). Que hi haurà un 2n Festival d'Arts Escèniques ProsCrits. El vam aplaudir fins a deixar-nos-hi les mans.

L'organització havia previst que marxéssim per la carretera d'Alforja, però com que érem els últims vam tornar pel mateix camí d'arribada. Ah, no ho havíem dit, tot costava 20€!!! també ens hem deixat de dir l'única crítica que se li ha de fer a ProsCrits: el 2n Festival d'Arts Escèniques, que serà l'estiu proper, mai no podrà superar aquest primer.

NOTES

[1] Ha rebut nombrosos premis: De la crítica (Barcelona, Cannes i Mu?nich); OBIE (Nova York); FAD (Barcelona); Festival de Amendola (Itàlia); Nas d'Or (Barcelona); de Teatre (Portugal, Chile, Malaga i Cannes); Moers Comedy Festival (Alemanya); Acadèmia dels Bufons, (Moscu?); Just For Laughs Festival, (Montreal); representant oficial d'Itàlia en les Olimpíades Teatral de Moscu?; Oxcars 2008; de la República 2013 a Madrid. També ha rebut agressions, acusacions judicials, amenaces i intents d'assassinat.

■ ■ ■

MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA

■ *Joan Serra Ferré*

MAS DEL LLEBROT

SITUACIÓ

Sota el Tossal Rodó i al capdamunt de l'inici del barranc de la Vall d'en Bassa, al veïnat que formaven amb el mas del Manco i del Manró. hi passa el camí dels Masos. El mas del Canet també hi queda molt a prop.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Està totalment enrunat. La primera referència escrita de l'existència del mas data 1879 quan al Registre Civil s'hi inscriu la mort de Dolors Rius Juanpere, resident en aquest mas.

PROCÉS D'ABANDÓ

Segons A. Manent (2003), el mas quedà totalment abandonat el 1925, quan la família de Josep Rius Juanpere, formada per tres persones marxà cap a Vilaplana. Tot i això en el Registre hi consta que al 1933, en el moment de casar-se, Blai Rius Juanpere residia al mas del Llebot.

El mas era de propietat.

NAIXEMENTS

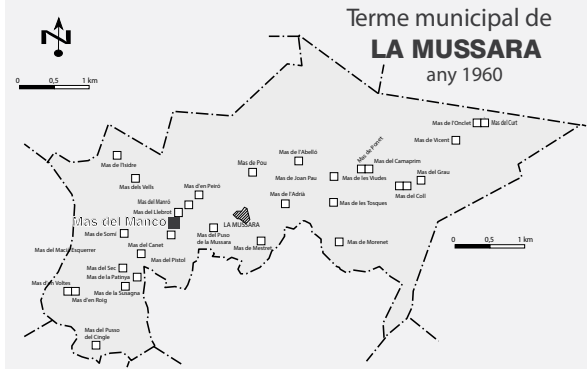
Any	Sexe	Nom
1897	H	Josep Rius Juanpere
1901	H	Blai Rius Juanpere
1904	D	Victòria Rius Juanpere
1908	D	Felícia Rius Juanpere
1910	D	Antonia Rius Juanpere

Font. Registre Civil de la Mussara

Ajuntament de Vilaplana

Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

MAS DEL MANCO

ALTRES NOMS:

També anomenat mas del Xollat o simplement cal Manco

SITUACIÓ

Sota el Tossal Rodó i al capdamunt de l'inici del barranc de la Vall d'en Bassa, al veïnat que formaven amb el mas del Llebot i del Manró, Hi passa el camí dels Masos. El mas del Canet també hi queda molt a prop.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Està totalment enrunat. La primera referència escrita de l'existència del mas data 1876 quan al Registre Civil s'hi inscriu la mort de Teresa Juanpere Ramon, resident en aquest mas.

PROCÉS D'ABANDÓ

Segons A.Manent (2003), el mas quedà totalment abandonat el 1905, quan la família de Salvador Junapere Ramon, formada per quatre persones marxà cap a Vilaplana, Manent explica que tot i no residir-hi habitualment la família hi feia llargues estades en època de collita, A més en el Registre hi apareix el naixement de Pere Juanpere Juanpere el 1907 ocorregut al mas del Manco.

El mas era de propietat.

NAIXEMENTS

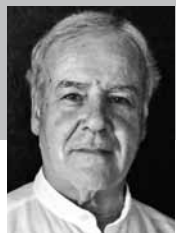
Any	Sexe	Nom
1876	H	Modest Juanpere Estivill
1877	H	Joan Juanpere Estivill
1879	H	Salvador Juanpere Estivill
1886	H	Rosa Juanpere Rosés
1900	H	Lluís Juanpere Roig
1907	H	Pere Juanpere Juanpere

Font. Registre Civil de la Mussara

Ajuntament de Vilaplana

Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

Jordi Royo

Introducció

Agion Oros o Mont Athos és un estat Monàstic Autònom emparat per la sobirania grega i la jurisdicció eclesiàstica del Patriarcat Ecumènic de Constantinoble.

Mont Athos està situat a la tercera península de Halkidiki a Macedònia, al nord de Grècia. És un territori dedicat a l'oració i a adorar a Déu, els monjos l'anomenen Muntanya Sagrada o Mont Athos. També "El Jardí de la Mare de Déu".

Té una longitud de 50 Km i una amplada d'entre 8 i 12 Km i abasta una superfície de 350 Km². La frontera terrestre de l'estat monàstic va de Fragokastro a la costa oest i arriba a Arapis. El pic més alt té 2.033m d'alçada. Declarat patrimoni de la humanitat per la UNESCO l'any 1988.

Els monjos segueixen l'antic calendari julià (13 dies després del nostre) de l'època bizantina. Els monjos del monestir d'Ivion, basen les hores a partir de la sortida del sol. Els monestirs tanquen al capvespre i obren a l'alba. Abans de la sortida del sol, la campana de cada monestir repica cridant els germans a les matines.

Viatge a "AGION OROS" (Mont Athos)

Grècia 2019

Mitologia

Segons la mitologia grega, el nom Athos pertany a un gegant traci. Durant la batalla dels déus contra els gegants, Athos va llançar una gran roca contra Posidó. La roca va caure al mar creant un immens bloc de terra que ara es coneix com Mont Athos. No obstant això, en una versió diferent de la història, va ser Posidó qui va llançar la roca contra Athos. La roca va aixafar a Athos i el va enterrar a sota.

Una mica d'història

Fins al segle III AC, hi va haver un bon nombre de petites ciutats gregues, però es va anar despoblant i va romandre deserta durant molts segles.

Els primers monjos van arribar a la muntanya Athos cap el segle V, buscant un lloc aïllat per adorar Déu i trobar la seva pau a la Terra.

La comunitat monàstica de Mont Athos es va fundar l'any 983 sota les ordres de Constantinoble. Als segles següents va seguir pertanyent a l'imperi Bizantí malgrat l'arribada dels cristians durant les creuades.

Amb la caiguda de l'Imperi Bizantí al segle XV, Mont Athos passa a mans de l'imperi Otomà i, durant els següents segles, els monjos van sofrir per la imposició dels alts impostos i la reducció dels seus membres.

A començaments del segle XX, els Otomans van ésser expulsats de la zona i el Mont Athos resta sota la jurisdicció grega.

Geografia

Mont Athos té pendents que arriben a 2.033m d'alçada i boscos densament poblats. La massa muntanyenca és solcada per barrancs profunds, al llarg dels quals flueixen torrents i nombrosos rierols. Només a l'extrem sud de la península l'aigua és escassa. Està coberta d'una vegetació densa que acull nombrosos ecosistemes. Hi ha una zona de fulla perenne mediterrània de pi, alzines, xiprer, olivera, llentiscle,

llorer, arboç i bruc. Els boscos, caducifolis com el roure, castanyer i pi negre poblen les parts altes. A gran altitud la vegetació està composta de matolls.

Arquitectura

Els edificis, d'estil bizantí, estan construïts amb murs fortificats, com a escut defensiu contra pirates i altres conqueridors. Enmig de l'estructura hi ha un pati que inclou: la "Katholikon" (església principal), la "Trapeza" (refectori), el "Phiale" (porxo al voltant d'una font), capelles, campanar, "Archontaki" (casa pels hostes) i "Arsana" petit port on només tenen accés els monjos o persones autoritzades.

Els monestirs de Mont Athos conserven valuosos tresors d'art i, al mateix temps, formen un centre cultural de gairebé mil anys. Hi ha nombroses col·leccions de pintures i d'icones portàtils, així com mosaics i escultures d'època medieval.

Cal saber

La tradició explica que la Verge Maria i Sant Joan Evangelista, quan anaven, amb vaixell, de visita a Lazarus (Xipre), una tempesta els obligà a buscar refugi en aquesta costa. Aquest seria el futur port del monestir d'Ivion. Des de llavors, el Mont Athos es diu "El jardí de la Mare de Déu".

Mare de Déu "*Theotokos*", en grec (del grec "*Théos*" - Déu i de "*tokos*" -part, infantament" o Deípara en llatí (del llatí "*deus*" - Déu, i de "*parus*" - parir) és un títol donat a Maria, mare de Jesús per part de l'església ortodoxa, les esglésies ortodoxes orientals, les esglésies catòliques orientals i l'església catòlica romana. Que Maria sigui considerada com a Mare de Déu, implica l'acceptació d'un dogma. El títol li va ser concedit solemnement al Concili d'Efes l'any 431, en ésser proclamat el dogma cristològic.

Theotokos és la denominació d'un estil iconogràfic específic de la Verge a l'art romà d'Orient, on aquesta apa-

reix assegurada en un tron amb el Nen Jesús a la falda, mirant tots dos de cara en actitud hieràtica.

Aquest model és imitat pel *Maestas Mariae* (majestat de Maria), estil característic de l'art romànic que a partir del gòtic italià es coneix com a *Maestà*.

Organització territorial

Mont Athos és una divisió autodefinida de l'Estat Grec. Políticament es troba sota el Ministeri d'Afers Exteriors (només en depèn a nivell militar) però, religiosament està sota el Patriarcat Ecumènic de Constantinoble.

És la llar de 20 monestirs ortodoxos, dividit en 20 territoris auto-governats que funcionen com una comuna, litúrgia, oració, habitatge i treball comú. Cada territori consisteix en un monestir i alguns altres assentaments monàstics al seu voltant (ermites, cel·les, cabanes, etc...). L'abat de cada monestir, que és elegit pels monjos de per vida, és membre de la "Sagrada Assemblea" que exerceix autoritat legislativa. L'autoritat administrativa la té la Santa Comunitat, formada per un representant de cada monestir elegit cada any.

Kariés és la capital administrativa i monàstica de Mont Athos, seu del "Protatou" (Sagrada Assemblea o Sagrada Supervisió).

Monestirs

Des del punt de vista jeràrquic, una tradició molt antiga i de tots respectada, estableix entre els vint monestirs el següent ordre:

- 1 - Migísti Lavra
- 2 - Vatopedíou
- 3 - Iviron
- 4 - Chilandariou (serbi)
- 5 - Dionisiou
- 6 - Koutlomousiou
- 7 - Pantokrátoros
- 8 - Xiropotámou
- 9 - Zografou (búlgar)
- 10 - Docheiaron
- 11 - Karakallu
- 12 - Philotheu
- 13 - Simonospetra
- 14 - Haghiós Pavlou
- 15 - Stavronikita
- 16 - Xenophóntos
- 17 - Grigoriou
- 18 - Sfigménou
- 19 - Haghiós Pandeleímonos (fundació russa)
- 20 - Konstamonitou

Normes d'accés a Mont Athos

- Les dones tenen prohibida l'entrada a la península des de fa, al menys, mil anys. Hi han hagut casos excepcionals, durant la guerra civil grega va acollir dones i nens. O el cas del segle XIV en que Helena de Bulgària va entrar a la península per protegir-se d'un brot de pesta. Diu la llegenda que per que els seus peus no toquessin la terra Sagrada, sempre va ser transportada amb cadira.

Com anècdota, cal assenyalar que els catalans també tenien prohibida l'entrada fins al 2005, any en que la Generalitat va fer donació de 240.000 euros per a la reconstrucció del monestir de Vatopedíou. La prohibició ve de set segles abans, quan els Almogàvers van ésser contractats per Constantinoble per combatre els otomans i van atacar alguns monestirs.

El 9 d'octubre del 2005, a iniciativa del cantautor Josep Tero i del llavors secretari general del Departament de Presidència, Carles Duarte, una delegació de la Generalitat de Catalunya encapçalada per Joaquim Nadal, va visitar el monestir de Vatopedíou, inaugurant la restauració de la Torre del Tresor, obra finançada majoritàriament pel govern català com a acte de desgreuge pels saquejos i destrucció infligits al monestir per la Campanya Catalana d'Orient l'any 1307. Durant la visita, el responsable d'activitats culturals del monestir, el monjo Arseni, agrai amb aquestes paraules la donació:

"Si al ulls de Déu mil anys són com un dia, Catalunya no ha trigat ni tan sols un dia a iniciar la reparació dels danyos ocasionats pels seus avantpassats".

- El nombre de visitants diaris es limita a 100 pelegrins ortodoxos i 10 no ortodoxos.

- L'estada a Mont Athos és d'un màxim de 3 dies i només es pot pernoctar una nit en el mateix monestir, encara que si es demana, normalment no hi posen cap inconvenient. Així i tot

es pot sol·licitar una pròrroga a Kariés.

- No es pot fer vídeo i fotografies a l'interior d'alguns espais senyalitzats (esglésies, rectoris, etc...) i dels exteriors, millor preguntar.

- L'aspecte físic és important, millor no portar res que als monjos els pugui semblar estrambòtic com arracades, tatuatges, crestes, pantalons curts, camisetes amb tirants... les mànigues curtes són admeses.

- En relació a l'assistència als actes litúrgics, cada monestir té les seves pròpies regles. Els visitants no ortodoxos no poden passar a la part central del temple on estan els monjos i pelegrins i si hi entres, segurament algú vindrà a advertir-te que no pots passar més endins.

L'únic transport per entrar a Mont Athos és per mar (ferry) o amb embarcacions autoritzades. No s'hi pot accedir des de vaixells particulars.

El "Diamonitrión"

Significa permís en grec, i és el visat que s'ha d'aconseguir per poder entrar a Mont Athos. El document, s'ha de presentar al ferry per a poder embarcar. També és probable que el demanin en alguns monestirs on s'hagi fet una reserva per hostatjar-se.

Per aconseguir-lo, s'ha d'enviar un correu a l'oficina del pelegrí de Mont Athos a Tessalònica (email: athosreservation@gmail.com), justificant les raons de la visita. Si s'exposa un motiu religiós, serà més ben rebut (malgrat no es sigui ortodox) i les dates en que es desitja visitar Mont Athos. (màxim tres nits). També existeix un telèfon 031861611.

S'ha de sol·licitar el Diamonitrión amb temps suficient (tarden uns 15/20 dies a respondre). Jo vaig enviar l'e-mail el mes de gener per anar-hi el juny.

És aconsellable adjuntar amb el correu el passaport escanejat.

Rebràs un correu de l'oficina de pelegrins de Mont Athos confirmant l'acceptació de les dates proposades.

15 dies abans de marxar, cal trucar al telèfon 2310252578, donar el teu nom i cognoms i comentar que tens una reserva per visitar Mont Athos aquells dies. La trucada és la confirmació de que hi aniràs.

El millor lloc per recollir el Diamonitrión és a Ouranopolis, la ciutat d'Urà. Jordi Royo, amb la col·laboració de M. Mata

■ ■ ■

LA ÒMNIBUS VILAPLANENSE

A partir d'ara els autos sempre aniran menats per personal, socis i familiars, de Vilaplana.

■ *Andreu Vernet Martí*

A Vilaplana, havien canviat la tartana per un òmnibus: el Renault.

El vell xassís d'un camió de transport de mercaderies, de rodes massisses, va carrossar-se adequadament per a l'ús públic. Els promotors, famílies Bruno i Tost, varen donar el nom a la companyia, que va perdurar fins la seva extinció.

Va crear-se a conseqüència de les preferències dels viatgers a utilitzar vehicles motoritzats que procedents de Reus (entre d'altres els d'en Juncosa) s'infiltraven al servei regular de tartanes establert amb seu a Vilaplana i l'Aleixar. Per superar aquesta falca, la Companyia va reestructurar-se acollint el soci aleixarenc que va aportar l'Elizande.

PARTICIPACIÓ DELS SOCIS

El capital aportat pels antics propietaris de les tartanes Va anar distribuït així:

Jaume Mestre i Bruno de Vilaplana	800 duros
Teodor Tost i Bigorra de Vilaplana	400 duros
Josep Tost i Bigorra de Vilaplana	400 duros
Miquel Trillas i Cavallé de l'Aleixar	800 duros

El Renault, l'Elizalde, l'Hispano Suïssa, l'Esevar (perdut durant la guerra civil) i últimament dos flamants Barreiros carrossats a Saragossa i Reus en foren els protagonistes. Un vell i explotat Enschel menat per la família Queralt, gendre de cal Bruno, va tancar l'etapa, deixant d'existir el 1981.

* *

Font d'informació: Maria, dona del Teodor (Ja difunta)

Els «autos de línia» en plena efervescència de treball a la parada de l'Aleixar. Observem la plena ocupació de la carretera sense tenir cap pressa per desocupar-la.

La guerra s'havia endut els cotxes i el país estava ensorrat. Era època de racionament, estraperlo i misèria. 1952

Fotografia de Jaume Figueras Olesti de l'Aleixar 1913-1979 cedida per Josefina Figueras Socias.

■ Maria
Teresa
Llauradó

La cuina està de moda i el sofregit n'és el rei

Està clar que per viure necessitem menjar; n'hi ha qui ho fa senzillament per subsistència, n'hi ha qui en fa un plaer i en gaudeix, i n'hi ha qui ho eleva a la màxima potència per fer-ne un Art i gaudir-ne!

Això ha derivat en grans entesos o no de cuina, de restaurants, d'estris moderns, de tornar als clàssics, cuina molecular, esferificacions, de la cuina del xup-xup, cuina oriental o japonesa, de cuines de fusió... en tenim una sort! Tot hi cap i si es té gana i ganes de tastar coses noves, fins i tot està de moda regalar experiències gastronòmiques en restaurants especialitzats o en els que tenen estrelles Michelin.

Però l'essència de la cuina són quatre elements bàsics que ens ajuden a preparar la majoria de plats del dia a dia: un bon oli d'oliva, cebes, tomàquets, i alls! Tots ells ens ajuden a preparar un bon sofregit.

El secret del sofregit és no tenir pressa en el moment de fer-lo, confitant la ceba tranquil·lament, sense fregir-la i en afegir-li el tomàquet evitarem que la ceba es cremi, i moltes vegades ens agafarà textura com si fos una melmelada.

Si en voleu per tenir-ne en reserva, us deixo les quantitats per poder preparar-ne:

2,5 quilos de ceba pelada, 3 grans d'all, 250 grams de tomàquet (sense llavors) i 250 grams d'oli d'oliva verge.

Hem de picar l'all i la ceba ben fins i ho posem en una paella amb una mica d'oli a foc mitjà. Deixem que la ceba es confiti sense presses durant 1 hora llarga; llavors hi afegim el tomàquet i ho deixem reduir, aproximadament mitja hora més. Després hi posarem un polsim de sal. Un cop cuit, es pot servir immediatament o es pot congelar. Per poder servir-lo de manera més pràctica, el podem repartir en una safata de glaçons, així quan el necessitem

nomes caldrà descongelar els glaçons que ens calguin.

Un cop dominat aquest sofregit bàsic, ja en podem fer variacions afegint altres elements com el porro, la pastanaga, el pebrot... amb una cocció més ràpida, ja que no volem confitar la verdura, sinó deixar-la amb més gust i amb una textura més ferma.

És un sofregit tradicional i si afegim altres ingredients com una mica de soja, ens quedaria un sofregit amb tocs asiàtics... tot és innovar o tastar nous sabors.

I per acabar, us deixo una recepta que porta més feina que un sofregit, un fons que serà la salsa base del plat! Recepta de rodó de llom de porc de dos colors, farcit de formatge i llonganissa

Elaboració

Agafem el llom i l'obrim per deixar-lo pla, o demanem a la carnisseria que ens el preparin per farcir, el salpembrem i posem la llonganissa treta del budell per tota la superfície, sense que toqui a les vores; al damunt hi posem el formatge a talls plans, agafem per un cantó el llom i el cargolem ben premut. Amb el fil el lliguem una mica i procurem que quedin els dos caps de la carn ben tancats; després li posem la malla i ja el tenim a punt per rostir. En una cassola mitjana hi posem un raig d'oli d'oliva, i les 2 fulles de llorer i marquem tot el rodó fins que quedi enrossit; llavors hi posem la cabeça d'alls i la ceba tallada a daus; deixem que suï la ceba i vagi potxant uns 20 minuts.

A continuació hi posem els tomàquets i una copa d'aiguardent, i deixem que evapori. Hi afegim el brou de verdures i ho deixem coure uns 40 minuts, remenant de tant en tant, fins que s'hagi begut el brou i ens quedi la ceba i el tomàquet ben desfet.

Retirem el llom, li treiem els fils i deixem que es refredi una mica... com més fred, millor es tallarà. Mentre, agafem la ceba i el brou que hi ha a la cassola i posem un parell de dents d'alls i ho trituram amb el braç elèctric i ja tenim la salsa preparada.

Agafem el llom a talls i posem una mica de salsa pel damunt i llestos per a menjar.

Ingredients:

- 1 tall de llom d'uns 500 gr.,
- 2 pams de llonganissa
- 200 gr. de formatge de cabra a les fines herbes
- 1 cabeça d'alls
- 1 ceba gran
- 2 tomàquets pelats i talls petits
- 1 copa d'aiguardent, o brandy, o qualsevol licor que us vingui més de gust
- 2 fulles de llorer
- ½ litre de brou de verdures
- Sal i pebre blanc
- Fil i malla per posar el llom ja farcit

Receptes de Cuina amb

■ *Isabel Mas Gil*

ESTOFAT DE PORC SENGLAR

INGREDIENTS

Porc senglar, ceba, tomàquet, tomacons, pebrots de romesco, alls, pa fregit, julivert, llorer, avellanes, sal, oli i vi negre.

PER FER LA PICADA

S'escaliven els alls i els tomacons i es pelen. Escaldem el pebrot de romesco i trèiem la polpa. Es fregeix el pa. Quan estigui fet, ho triturem i afegim el julivert tallat i ho posem tot a la cassola.

ELABORACIÓ

Es renta el porc senglar i el dia abans de cuinar es posa a macerar amb el vi negre i les herbes. El dia següent, s'escorre el porc senglar i s'enrosseix amb oli amb una cassola. Quan estigui enrossit, s'hi posa la ceba triturada i quan aquesta estigui tova s'hi afegeix el tomàquet. Quan estigui tot bastant cuit, s'hi afegeix el vi negre de la maceració i es deix coure. Quan el vi s'hagi evaporat i la carn estigui tova s'hi afegeix la picada i una mica d'aigua fins que acabi de coure bé. Es rectifica de sal i pebre. L'estofat de porc senglar el podem acompanyar amb patates.

EL PULSÒMETRE

■ *La redacció*

Pugen les activitats esportives i culturals.

Gràcies a la iniciativa i empena de les noves generacions aquest estiu s'han recuperat les 24 hores de Futbol Sala, un torneig amb molta tradició i antiguitat.

També pugen les activitats culturals del poble amb el Mussart com a referent però amb tots els altres actes que s'han realitzat.

Tota aquesta confluència d'esdeveniments és una mostra de la bona qualitat cultural que té un poble tan petit com Vilaplana.

BAIXA

Baixa el nou ús que se li ha donat a l'antiga Casa del Metge.

La política social del consistori és molt encertada, cal protegir i ajudar a la joventut.

Ara bé, la Casa del Metge, amb una inversió mínima i donat que gaudeix d'una ubicació immillorable, era el lloc ideal per fer un centre de dia per a la gent gran, que bona falta fa o una llar d'infants pels més menuts.

D'aquesta manera el nombre de ciutadans beneficiats també n'haurien estat molts més.

PUJA

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 **VILAPLANA**

■ *F. Mariné*

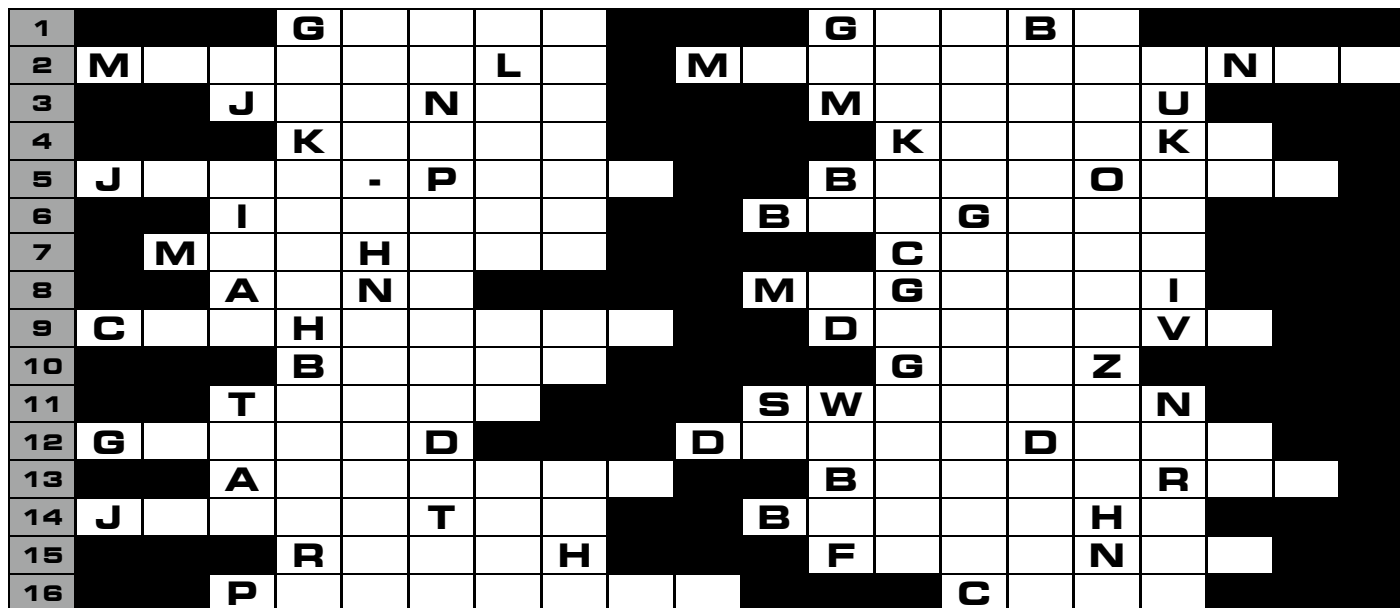
ESTRELLES DE CINE EUROPEU

Avui farem un passatemps com el de fa mig any, però una mica més difícil.

Aquestes són les cares de grans actors i actrius europeus de tots els temps.

A veure si trobeu tots els noms. Segur que els sabeu tots, però si és massa complicat sempre li podeu demanar ajuda al Sr. Google.

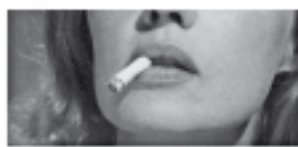
Com a pista us donem dues pel·lícules famoses on hi surten. Ànims!

1- Ninotchka
Mata Hari

2- La dolce vita
Fellini 8 1/2

3- Jules et Jim
Ascensor para el cadalso

4- Fitzcarraldo
Nosferatu

5- À bout de souffle
Pierrot, el loco

6- Casablanca
Encadenados

7- La huella
El americano impasible

8- Roma, città aperta
Bellissima

9- Belle de jour
Indochina

10- El hundimiento
El cielo sobre Berlín

11- Benjamin Button
Yo soy el amor

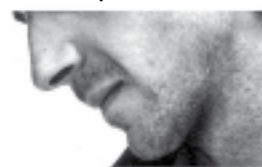
12- Novecento
Cyrano de Bergerac

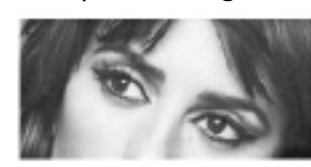
13- ¡Átame!
Dolor y gloria

14- El paciente inglés
Chocolat

15- La lista de Schindler
Harry Potter

16- Jamón, jamón
Volver

AGRÍCOLA
I SECCIÓ DE CRÈDIT
VILAPLANA, S.C.C.L.

Les nostres herbes

LLENTISCLE
(Pistacia lentiscus)

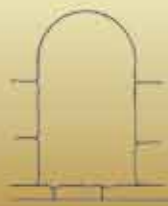
Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

LO PEDRÍS